

СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ 2025.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

11

Фестивал поезије
„СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ“

11

Заједничко издање
Издавачи:
ЗД+, Београд
СК–АРТ Сремски Карловци

За издаваче:
Анка Срећковић и Бобан Џевердановић

Главни и одговорни уредник
Бранислав Санчанин

Припрема за штампу
и графички дизајн
ЗД+, Београд

Дизајн корица
Јелена Николић

Штампа
ЗД+, Београд
<http://stampa3dplus.com/>

Тираж
200 примерака

ISBN 978-86-6367-118-8

Штампање књиге помогла је Општина Сремски Карловци

Фестивал поезије

**СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ**

11

Сремски Карловци, 2025.

**ЉУБАВ НЕМА
БОЉЕ ДАНЕ**

САМО ДАНАС ПОСТОЈИ

Ухваћена у чаролију лавиринта
гледам како паук вешто плете мрежу,
а већ у следећем трену
нежне свилене нити
једну бубамару у челични загрљај стежу

Лепота живота и укус смрти
истовремено на делу
од памтивека боје нашу стварност целу

Зато „carpe diem“ друже
не цветају стално руже
све што имаш је овај дан,
па пригрли Љубав
јер живот је само сан

ЉУБАВНИ ЛОВ

Једне летње ноћи, сам у „лов“ изађох,
и у бројно друштву, некако се нађох.
Једна дивна цура, запе ми за око,
устремих се на њу, као сиви соко.

А она ме гледа и смеши се слатко,
те помислих тада, да ће ићи глатко.
Ал` да видиш чуда, баш и не би` тако,
и она ми љубав, баш даде ми лако.

Са очима светлим, лево – десно шара,
заводећ` ме с пуно талента и дара.
Да ли ћу успети, питање ме мучи,
потрудих се својски, да лакше одлучи.

Вретенасто тело, хаљина јој стеже,
а у мом се срцу, жарка жеља слеже.
Опила ме вила и вешто завела,
улови ме мрежом, што је лично сплела.

Тад коначно крену, љубавна лавина,
ко је био ловац, а ко би` ловина,
више не би` битно, ни њој, а ни мени,
дочекасмо зору чврсто загрљени.

ТРАЖИМ ПУТ ДО ТВОЈЕ ДУШЕ

(проширени сонет)

Кад у снове Ти улазиш, око Тебе светлост зрачи,
ја не желим да се будим, ова чежња више значи,
очи су ми Тебе пуне, моја душа душу тражи,
довољно је да Те видим, дал код Тебе исто важи...

Тражим пут до Твоје душе, можда ће ме она чути,
ја не пијем рујно вино, да ми оно разум мути,
у ваздуху срце трепти, блудне мисли немир нуде,
Ти си душа–душе моје, нека вечна светлост буде...

Због Тебе се песма пева, увек лепша, увек нова,
због Тебе се пишу риме, Ти си песма моје песме,
Ти си цвет из рајске баште, убрати Те нико не сме...

Ти си јава од свих снова, изазовом изазова,
иза Тебе светлост сија, душа Ти је попут свиле,
коса Ти је бујна, дуга, ко у рајске горске виле...

Тражим пут до Твоје душе, до зенице ока Твога,
сви путеви сјајем сјаје где год крочи Твоја нога,
као да си центар света, до Тебе се тешко стиже
и срце ми јаче бије кад је Твоје мени ближе...

У мислима мојим Ти си, ту си била, ту остани,
са Тобом су срећни дани, ту ми срећу не забрани,
јер кад одеш, време стане и небо се наоблачи,
буди срећна, душе чисте и никада не заплачи...

Александар Ђурић

КАБАСТИ(ЉИ)

*Рећи ћу ти нешто:
немам боље дане у кућама за растајање – љубав ми није
добила Нобелову награду.
– Луиз Глик (1943–2023)*

згрчена сам камара канделабра и жила
љубав наша од аутомобилских сирена, забијена је у рошаве
дреке
због тебе дамо–бастиљо себе сам разапео на врху свих
шила
пред тобом ћу душу ишчупану изгазити и огрнути је
крваву као реке

од кад си отишла љубав ми је радионица и дани радничке
класе
деца сам невољених колектива – тело ми је (о)дело, њива и
нити
више те и не срећем где се окупљају кабасти и немам боље
дане и масе
језик ми је скован залеђен на ранама – немам тебе од себе
скрити

кабасти и обешењаци дилују идеје о љубави и бољим

данима као капут стари враг
бауљам ка бастиљи – у корпусу са прљавим вешом трпаш мој
 труд
коње од зноја мењају коњи од каросерије – рошавих дрека
 траг
душа ти је на ствари куповне једино сведена – од (с)врха
 немаш куд

у белешкама остаћемо двоје из целофанског омота
сам ћу себе – к’о пса скитницу – привезати за срамни стуб
љубави каменују људе што им добро желе – за њих су бољи
 дани срамота
иако је без зуба немогуће волети, нека се воли по закону –
 зуб за зуб

љубав → немам ← боље дане

ТИ ВЕДРИШ, МРАЧИШ И СРЕЋУ СТВАРАШ

Обасја мене твоја лепота
У трену изнад јадног живота
Заигра срце изнад прашине
Ко песник на сред дрвене бине

Дигла си мене с пепела сете
Ту срце скочи ко да је дете
Анђела додир ја знадох то је
А теби крила за руке стоје

Вуци ме, води, носи, пороби
Значење живот крај тебе доби
Лако је теби да облак параш
Ти ведриш, мрачиш и срећу ствараш

Предадох себе на правди бога
Ти си господар живота мога
Предадох своје једино благо
Сад чини са њим што ти је драго

Александра Вујић

О ЉУБАВИ, ПОНОВО

Поља прољећног устанка поново цвјетају за нас,
гледам у твоје очи које се преливају
над океаном који чини ово небо,
поново дижем глас
за оне који се крију од живота
и душе хране поезијом као хљебом.
Претјерујем некад док ти цртам осмијехе,
вјерујем најчешће док ти опраштам гријехе,
не могу се поздравити од свега што зна да роди бол,
не знам какав је живот без тога и не треба ми заповједник
ни идол
којем ћу се увијек клањати,
понекад сањати
да с њим плешем уз рокенрол –
Тражим сва неба да се прелију у океане
одавде до постанка,
гледам да љубав заобиђе бездане,
поново цвјетају поља прољећног устанка.

НЕДЕЉА

недеља је
дан као и сваки други само мало другачији
дан у календару када часовници више не мере време
када укоричена сећања стављају маску целофана на своје
фотографско тело
недеља је дан када се из џепова собе сеју по њеним глатким
белим боковима устрептале сенке љубави
више него иједног другог дана
недеља је дан када поштари не звоне
када откуцаји срца мере раздаљину од тебе
што су бржи то си ближа
то је дан када се свлачи кошуљица за нови свлак вољења
дан када су кључаонице срца изгубиле своје кључеве
па вољење испуњава собу
недеља је дан када се враћам мојим песмама
дан када те онако намирисан парфемом сећања тражим по
булевару наше младости
недеља је бука самоће у кљуну градског парка
дан као и сваки други само мало другачији
недеља је дан када из ризнице претходних дана узимам свој
властити бол на чек – почек
и бојим га у црвену боју твог кармина
дан када ми улични свирачи нуде своје илузије
а ја између две њихове песме исписујем на плочнику
пикавцима
врати се врати

ТЕБИ

Мили мој, истина није
да битке сама бијем.
Понекад тешко буде ми
али не кријем, уздишем.

У даљини
не назире се твој лик.
Још чувам камен исцртане
куће...

А срце издалека броји лета,
од врелине као лед отапа
се. Можда се љубави бојим
или је не зовем именом својим.

Кад се тела у једно споје,
отимају своје...
душе се повлаче у одаје.
У жељи да истрају у игри
или љубави која тиња,
не броји дане.

БЕЗ ДОБРОГ НАСЛОВА

Некад била и још траје
буктала је, а сад тиња
давала је и још даје
мир и спокој ко светиња.

Сад нам прешла у навику,
тако живот удесио,
ко прилика неприлику
смотао и замесио.

У недеље прешли дани
а недеље у године.
Нико нам је сад не брани
па ме зато мало брине
дал је љубав дуговечна
ил је живот тако кратак?

Тојан Ђурђевић

СТРАСТ

Чупај ме за косу
Пљуни ми у лице
Стисни ме у зид
Да осјетим твоје слине

Погледом ме пали
Дирај ме по мошњи
Покажи ми чари
Хоћу да се узбудим

Лижи ме по врату
Дај да ти масирам груди
Љуби ме страсно
Док не полудим

Покрени свијет у мени жар
Ноћи су хладне требам спас
Дани су кишни сунца нема
Требам те душо док је вијека

Ђојан Станојевић

ЉУБАВНА ПЕСМА

За шаку твоје радости
Постао бих мајстор за снове
И направио најлепши сан
Да те весели цели дан

За прегршт твојих осмеха
Преточио бих се
У Песму над песмама
И настанио у твојем уху

За мало твоје нежности
Претворио бих се у чудесну птицу
И прелетео до краја света
Да ти уловим
Плавог зеца
Јединог на свету

СТАРЕ ПЕСМЕ

Зашто слушах старе песме
Зашто не слушах нове песме
 старе песме су боље
 старе песме буде сећања

Нове песме не буде ништа,
 Старе песме ме
 подсећају на тебе
 нове песме ме
 не подећају ни на шта

Старе песме си ти и ја и ми
 и оно лето под брезама
и они додири испод хаљина
 и твоја рука тамо где
 бих желео да будем ја
 и твоје усне на мојим
 и твоја глава на
 мојим раменима
 и твој уздах
 даље се не сме

старе песме су топле
 као твоје тело
после купања у реци
 као твоје речи и
 шапат на мом врату

Старе песме су драге
као помисао на тебе
као помисао на снове
и будућност

У старим песмама
сва женска имена
су твоја
сви језици света на
којима су испеване
личе на наше
испреплетане и влажне

Старе песме су
као летња киша
у твојој коси
као мирис ливаде
око твог нагог тела.

Старе песме ћуте
када и ми
старе песме говоре
када и ми
старе песме милују
када и ми

Старе песме шуште
на изгребаним плочама
као твоја хаљина
док је скидам

Старе песме подрхтавају
на грамофонима као
твоје груди и бедра
док их љубим

Као твој уздах у часу
док постајемо једно

Оне су ти и ја
оне су ми и живот

Оне су времеплов
оне нас враћају тамо
где смо били срећни
оне нас враћају
онда када смо
били срећни

Оне су магија
Оне су оно што је било
и оно што неће бити
Оне су ми
са нашим сновима,
са нашом срећом,
и нашом тугом

Са тим песмама
опет сањам
и само уз њих снови се
поново јављају

Оне једине буде
сузе у мом оку
сузе које су
давно заспале
сузе за које сам
мислио да су пресушиле

Све то су старе песме,
нове песме немају ништа,
старе песме су боље!

БЕСКРАЈ ЈЕ НАШ

У траговима сам се сећао среће
Немајућ' мапу компас ни план
Јутром сам упорно убијао вече
Мрзео Сунце што доноси дан

Ушла си нагло кроз прозор мог срца
Недајућ' изненађењу да изађе ван
Покренула прасак што искрама пуца
Прекројила ноћну мору у сан

Сад сваког трена док љубав расте
На очиглед буја осећања шаш
Не постоје границе ни ума ни маште
Свет нам је мали и бескрај је наш

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Гласам за љубав која границе брише,
из срца, реч по реч најлепше песме пише,
не пита ко си, ни одакле,
рађа се без повода, тихо, изнутра,
као кад зора пољуби уснула јутра.

Гласам за топао длан у прохладној руци,
осмех који се разлива нежно,
и када разум хода по муци,
већ тихо грли и прашта, гледа у будућност и машта.

Гласам за руке што граде а не руше снове,
које из пепела подижу мостове нове,
које могу да топе и санте леда,
јер носе сунце и плаветнило неба,

Гласам за љубав којој није важно лице,
требавице, карта, пасош, улице,
разуме неизвесност и прихвата океан боли,
што не мери разлике, већ бира да воли.
за љубав која стане између две туге,
опстаје тамо где и последње наде се губе,

Љубав нема боље дане,
када је права она је искрена, нежна, чиста,
није сенка дана већ звезда што увек блиста,
мирише снажно кад нежно процвета,
у сусрету и додиру два по души иста света.

Зарко Обрадовић

НА ШТРАНДУ, 2016.

Молим те купи поклон кутију
омиљене беж боје
хајде да у њу ставимо црно издање
нашег Првог Јуна
твоју тексас сукњу упарену са бојом очију
моју шарену кошуљу, неупарену
нека у њу стане твој вишак килограма
и мој мањак самопоуздања
покушај да угураш добацивање из гужве
не уем се представити само именом
убаци моју неспретност
и твој скривени осмех
додај ситан песак и крупан Дунав
спрудове око стубова моста
замисли да уређујес акваријум
напоследку, траљаво вежи машину
да уколико стигнемо до краја
лакше отворимо кутију
и сретнемо се опет, на почетку

КРИВИЦА

Ако сам још увек, до кад могу бити,
душе твоје одсјај, срца дрхтај благи,
сећање на дане и простор ти драги,
мелем што га можеш на рану привити?

До краја времена или изван њега?
Изван домишљаја мисли неспутане,
и преко границе оком зауздане?
Као трун индига у лавини снега,

стихом мојим плови потонула лађа.
Гордо, на јарболу сломљеном се гласне
реч, која изнова невиношћу рађа

питање: Зар љубав безвремена гасне?
Она изречена, у времену живи,
а мре ођутана – због такве смо криви.

ЗАТО (НИЈЕ ОДГОВОР?)

Зашто о љубави писати,
паралелним путовати немиром
и због ње патити,
кад свемир нам је ближи
и можемо га схватити?

Зашто се због љубави трудити,
зашто машту из сна будити?
Боље о животу последије смрти писати
који вјечан је, извјестан и чека нас...
Баш као и онај који ће нам судити.

Зашто писати о љубави
и бацати се у окове њене,
дати руку слијепцу да је води,
кад се о народима писати може
који уживају у слободи?

Зашто верглати о љубави,
то је питање,
то је вјечна тема.
Зато у овој пјесми
одговора нема.

О МРЖЊИ И КОЈЕЧЕМУ

Многи тврде да је гријех мрзити
некога кога си волио!

Мене вала поједе, не види ми се сјенка од гријеха.
У седамнаест књига, у протеклих шеснаест недеља,
не нађох нити једну једину ријеч објашњења.

Читао Пастернака: „Учи се да прашташ,
да би опроштај добио и сам“, нијесам могао, Бога ми!

Ишао код хоџе!

Каже да се кроз моје молбе назире алкохол
али да је Натасха муслиманка све би било у реду!

Овако – нема помоћи.

Од Шекспира учио мржњу!

Констатује да ако неког волиш увијек ће бити у твом срцу,
ако некога мрзиш заувјек ће бити у твојем уму!
Из срца може нестати, угасити се, изблиједјети...

Из ума и сјећања никада!

Психијатар нема никакву таблету против мржње,
поприлично сигуран да не може проћи!

Савјетује да заборавим све датуме
из било којег децембра!

Слио страву код Нафије из Бад Содена
(лијечила неизљечиве, писао сам о њој и раније)

рекла ми само једну реченицу:

„Да се окупаш у њеној ркви једини ти је спас“.

Зрaиaнa Зoвaнчeвић

ТАНГО ИГРАЧИЦА

Као мала дане сам проводила
испод трпезаријског стола
занета игром.
Дивљином мачке
заточене у обрисима тела
бранила сам тајну рукописа у настанку.
Речима створила сам свет,
оденула руке нежношћу,
себе тежњом за припадањем.
Више не пишем.
Сада је моја поезија танго.
А мачка заробљена у обрисима тела
чека да је неко друго тело припитоми.

ОЗРАЧЈЕ

У мјесецу пуном сунцокрета
Свјетлосне кише
И слада ваздуха
Миришем твоје присуство
У сусрет што ми жури
Зарадован пољски цвијет

Пјени се оплођена радост
Грлим ти сустигле мисли
Кораци се роје у бунилу ишчекивања
Раширених руку на појасу дана
Летимо за свјетлосним прахом
Зри љето са нама
У Младу недјељу
Сунце свијамо

Зрајчин А. Ђукит

БОЖАНСТВЕНА ПРЕЉЕСТ

Улица око мене хучи.
Једна жена пролази –
величанствена, елегантна, охола.
У видик ми узлази

силуета отмена, хитра,
са ногама извајаним.
А мени, са нагоном знаним,
сладострасна јави се цитра.

Муња сијевну... Небо се ужди...
О, божанствена прељести!
Да ли ћу те поново срести?

– негдје прекасно, у нужди!
Дамо, куда се дјену?
Могоа сам те вољети! Неста у трену!

О ТЕБИ...

О теби, непрежаљеној драгој
и даље осјећам неки набој.
Дању мислим, ноћу сањам
љубављу да те прогањам.
Уз очи твоје попут мора
пребрзо ми стигне зора.
А твоје ми се лице свиђа,
ваљда зато што си риђа.
Док смо сједили заједно,
можда нам је и било свеједно;
Ал` послуже, кад те осјетих
знао сам, ти мој си најљепши стих!
Попут препелице ти си била,
плаха, сретна, као вила.
Државши твоје топле руке
заборавио сам све муке.
Причали смо често скупа,
самоћа нам бијаше глупа.
Као да је било давно:
„Волим те!“, објавио сам јавно.
И данас желим бити с тобом,
постат твојим вјечним робом.
О теби знадем тако мало,
зар то је све што је од нас остало?!

ЉУБАВ И ЈА

Љубав и ја Љубав и ја,
Највећа непријатеља смо два.
Стара познаника два, љубав и ја.

Она научила ме свашта.
Пресудила је ту моја машта.
Замишљао сам поље и цвијеће,
Заузврат добио срце веће.

“О па то и није тако лоше”
, Мислите Ви. Сачекајте, сад ћете схватити.

Љубав је пустила да ми срце расте.
Да буде оно од дрвета веће.
Сачекала да се не надам,
па да га до темеља сасјече.

Остаде коријење само,
Преплашено у земљу се увуче.
Неће да зна за сутра, неће да зна за јуче.

Љубав и ја,,
Највећа непријатеља смо два,
Стара познаника два, љубав и ја.

ЉУБАВ САДА

Љубав у загрљај стане
кад попусте бране
пред бујицом очаја
без краја.

Скрупча се у руке које моле
за здравље оних које воле,
да се нормалном животу врате,
да не пате.

Мирише у најдражем цвијећу,
положеном уз трептаву свијећу
на гробу покојних,
никад прежаљених.

Љубав звони ријечју благом, милом,
изговореном док стојимо пред огледалом
и плачући се у очи мотримо.
Учимо себи да опростимо, себе да волимо!

Сада,
не сутра некада!
Бољи дани нестварне су илузије.
Љубав јесте – или није.

Фрањо Франчић, Устара

БЕОГРАД – ХАИКУ

о љубави ништа
уз ријеку чекам лептире
а у руци бранков мост

завољео сам тај град у зими
чекам га у мају
београд се буди

Franjo Francič Ustara

БЕОГРАД – ХАИКУ

o ljubezni nič
ob reki čakam metulje
v roki pa brankov most

zaljubil sem se v to mesto v zimi
čakam ga v maju
beograd se prebuj

превод из словеншчине Фрањо Франчић

ISKAL SEM LJUBEZEN

Iskal sem jo na polju, posutem z makom,
v zelenem gaju, ob bistrem potoku,
sledil sem ji, njenim čutnim korakom,
govorila mi je, kakor mati otroku.

Ne išči me, ko pridem, boš vedel,
mirno dotakni se ponujene roke,
ljubezni tok med prsti bo stekel,
srce zaigralo bo najnežnejše zvoke.

Ta dan bo zapisan v tvojem spominu,
ne prej, ne pozneje, ne bo se ponovil.
Zato ne utaplaj ga v rdečem vinu.

Spomin bo vklesan, da bo zagotovil
zgodbo ljubezni, posreduj jo sinu,
da tudi njega boš z njo blagoslovil.

ДАНИ

Како то да једно јутро стане у нечије очи?
Сунчано, лењо, летње, јутро када је све могуће.
Како то да једно поподне стане у нечије очи?
Зимско, ушушкано, топло од мириса ватре и чаја.
Како то да једна поноћ стане у нечије очи?
Тајновита, страствена, испуњена месечином и звездама.
Како то да све моје дане
Бојим откуцајима твога срца, песмом твога тела?
Како то да цело моје биће постоји само
У оних неколико секунди када нам се погледи сретну?
Како?
Тако што љубав твори дане у тренутке, слике
У отисак срца, откуцај душе
Јер иако их време понекад брише
Нежно али неизбежно
Нема бољих дана од ових сада
И нема веће љубави од ове наше.

ЗАР ЈЕ МОГУЋЕ

цурење флуоросцентних бројева ме опомиње
време ја као ластиш час се скупи час растегне
под стрехом врапци изводе реквијем за дезорјентисане

сказаљке
ништа ми то неће помоћи
ни повратак фигура јутра на прозору по ком још
добују комадићи мог сна
сна којег сам некада давно уснио
сна у коме сам покушавао да те задржим само за себе
чудно неко ће рећи да булазним
док бриде федери сата од рђе прохујалих ноћи
и вриште поцепане линије на длану
проклетство усана пуних бесмислених пирсинга ме још
прогања
накарминисани бројеви покушавају да разумеју шапат
зидног сата
а ја
ја се још заваравам с пресудом соца на дну шоље
с огледалом у којем оно волим те објашњава геометрију
твог одласка
с круговима сата који постају елипсе у чијим фокусима
бивствујемо
зар је могуће да се више никада нећемо срести
зар је могуће

ЈЕДНОГ ДАНА

Очи човека пуно говоре,
ако их погледас дубље , ако их заволиш можда...

Онда ће они своју бол показати, Теби љубави.

Мирис тихи поветарац који ми милује лице ,
и брише ми траг суза некада давно исплакани .

Опрости то смо били ми.

Тада си рекао да постоји боље сутра.

Дођи да заспимо , загрљени.

Али нисмо...

Само смо стајали под овог неба на сред улице

Где не види се крај , не види се ништа наше,
а ја бих само да те волим.

Родиш се да би једног дана умро .

А и даље би живио да волиш оно што си замислио.

Вечити сан о првом пољубцу, и једно питање –а где је та
љубав?

Ја сам се родила у твојим очима,

некада давно , тог сивог дана.

Али ти си отишао и пустио ме.

Слобода је наша љубав .

Можда ће опет да те пронађе ...

Једног дана.

Јелена Месецић Хаџи-Видановић

БЕЗ СМРТИ

Ова се песма исписала сама
Пре свих времена, пре Бога и душе.
Ову је песму изродила тама
Она кад се светлости о себе оглуше.

Наше су се душе у тој песми среле,
Свака са по купом од сунца и звезде.
Али враг да носи страх што нису смеле
Да се том силином у једно угњезде.

Причао је свемир прејачко је било
Можда баш због тога што ни било није.
Онда се то Ништа у месец сакрило
Да остане смутно, да се не открије.

Знам с куле ће труба точак да заврти,
Заплесаће душе тај танго без смрти.

* * *

Када бих могла да променим
распоред планета у свемиру
био би центар око кога се
моје мисли окрећу.
Као најсјајнија звезда
једино Сунце моје
које ми нуди свој жар
у том царству црне боје.
И само бих тебе гледала,
па макар и ослепела
и само тебе волела
заувек, до лудила.

BOLJŠE JE IZGUBITI KOT NIKOLI LJUBITI

Taval je po razbrazdani obali
v spremstvu lune nad morjem.
Srečal je angela, ki ni mogel leteti,
ker je pozabil na zvezde v ozvezdjih.

Čeprav je bil brez kril, sta poletela –
vzel ga je s seboj v nebesa
in letela sta daleč nad vsem.
V pozabi na vse žalostne dneve
sta se predajala sanjam v družbi kometov
ob mežikanju milijonov zvezd.

Zaljubljena sta lebdela med oblaki
in žarela kot dve kresnički,
ne da bi se spraševala o včeraj in jutri,
o času trajanja nore zaljubljenosti –
koliko ur, koliko dni in noči
lahko traja to božanje,
ko močno ljubiš do smrti
z zaprtimi očmi brez razmišljanja.

Ples se je nenadoma končal,
v času je vse zbledelo in ugasnilo,
pustil ga je strtega srca
in vrnila se je večerna žalost.
Pristal je na zemlji brez ljubezni –
s pogledom uprtim v nebo.

БОЉЕ ЈЕ ВОЛЕТИ И ИЗГУБИТИ НЕГО НИКАД ВОЛЕТИ

Лутао је дуж избраздане обале
праћен месецом изнад мора.
Срео је анђела који није могао да лети,
јер је заборавио звезде у сазвежђима.

Иако није имао крила, полетели су –
понео га је са собом у небо
и летели су далеко изнад свега.
Заборављајући све тужне дане,
препустили су се сновима у друштву комета
уз треперење милиона звезда.

Били су заљубљени, лебдели су међу облацима
и светлели као два свица,
не размишљајући о јуче и сутра,
о трајању луде заљубљености –
колико сати, колико дана и ноћи
ово миловање може трајати,
када волиш јако до смрти,
затворених очију без размишљања.

Плес се изненада завршио,
временом је све избледело, угасило се,
анђео га оставио сломљеног срца
и вечерња туга се вратила.
Слетео је на земљу без љубави –
зурећи у небо.

ЧЕСТИТКА

Нек ти душа буде срећна и чиста
Нек ти око увек истински блиста
Осмехом желим да поздравиш дн
Али молим да ми не долазиш у сан

Размишљаам да ли је то особа иста,
Раније би о теби било стихова триста
Желим ти да не постанеш оно што си клео
И да кроз живот увек будеш цео

Знам да сада мирно спаваш,
тај мир си ваљда једино и хтео
Нек и мени једном сване,
са тобом љубав нема боље дане

НОЋНО СУНЦЕ

Никада пре не бих запазила колико је лепо ноћно небо
Да њу нисам загрлила
Наставила бих ићи махајућих руку
Не осврћући се на лепоте око себе
И живот би ми тако прошао у хитњи и немару.

Никада пре не бих гледала звезде на тако посебан начин
Да њу нисам загрлила
И осетила блистави сјај звезда у њеном загрљају .

Никада пре не бих потценила Месец
Да њу нисам загрлила
И осетила сву ту топлоту и светлост коју му она даје
А све то у њеном загрљају,

Да њу нисам загрлила
Те дивне ноћи
Не бих никада сазнала
Како је то загрлити Сунце
У мркој ноћи
Без имало страха
Да ће ме оно убити.

Еудаемониа
Не би ми било жао да сам умрла у твом загрљају
Оживела бих као Месец
Који прима топлоту од тебе .

ТУЂА СРЕЂА

(Љубав нема боље дане)

Колико неизрецивог бола и туге
за тобом, носе ове ноћи дуге,
преда мном лик и даље ме прати,
предајом чежљивост изнова врати.
О боли, о недосањана туго моја,
зар си скројена од најтањег кроја?
О срећо, о радости краткотрајна
немоћи, пламу, никада краја.
Контрадикторно (на)пукло срце моје,
у себи носи патњу за обоје.
И нек се све туге света споје!
И нек за тобом свену очи моје!
О контрадикторно срце моје,
у себи скрива патњу за обоје.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Кад једном утихне, постане нема,
као казаљка сата када стане,
схватиш да колико велика била,
љубав нема боље дане.

Кад над њом се надвије понос
и горак укус само остане,
кад празнина нема завлада,
љубав нема боље дане.

Кад старе слике одједном пожуте
и видиш само празне стране,
кад суза горка из ока кане,
љубав нема боље дане.

Кад гледаш крхотине оног што оста,
кад дан нови неће да сване,
као туге стих у песму што стане,
љубав нема боље дане.

Кад додир постане као камен хладан
и око сјајно тужно постане,
колико год велика била,
љубав нема боље дане.

КОЛУТ ЉУБАВИ

Љубав је оно што само недостаје свима нама
Један покрет је довољан за човјечанство
Гдје данас олако судимо једни ка другима
Само зато јер немамо оно своје ја

Да изборимо се за оно мало права у нама
У њедрима да кажемо све оне емоције
Које нас понекада често ломе
До саме кости

Колут љубави треба да остане опостојан
Да руши све бедеме и зидове Пакла
Јер један додир је довољан да схватим
Да љубав нема боље дане

Јер све оно што је у нама остало
Корак и пут ка вјечности саме
Љубав је синоним нечега што недостаје нама свима
У мору лажних обећања које се предати умију

Још и даље сањам тебе поред себе
Иако знам да си далеко миљама; надам се
Добро се увијек добрим враћа, јер љубав
Чини немогуће ствари

Једнога дана када свијет нестане
Љубав моја нека живи у теби
Јер само доказ је искрена моја душа
Што за тебе вјечно ће да сја!

Марија Данђеловић

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Некад смо дану крали светлост,
погледом једним гасили мрак.
Сад твоје ћутање одзвања тихо,
растанка нашег најтужнији знак.

Рекли су проћи ће, све се мења,
ал' љубав не зна за календаре.
Она се рађа и мре одједном,
не тражи разлоге нове ни старе.

У твојим речима зима је рана,
у мојим рукама празнина спи.
Љубав животу пише романе,
а крај стављамо једино ми.

Можда смо желели више од света,
а добили мање од нас.
Сад свако носи по пола тишине,
к'о стари кофер, претежак за спас.

Љубав нема боље дане,
само дуге вечери без сна.
Када се изгуби оно што вреди
заувек смо будни и ти и ја.

Марија Тојчиновић

У ЖЕЉИ

Потражи ме у зиму
јер тад смо загрљени шетали
најлепшим улицама твог малог града...

Мирис печеног кестења у ноздрвама...
Снег сија и шкрипи под нашим ногама...
У руци носим скерлетну, промрзлу ружу
купио си је за мене на Винаверовом тргу...

Потражи ме, не због кривице
већ због опроштаја...

Потражи ме баш онда кад схватиш
да променило се све
и да нико више никоме
наудити не може.

Потражи ме... Зашто да не?

И ти и ја одувек знамо,
Небо не спаја понављаче...

Марина М. Стојанова

ОСТАО СИ

Не волим више као некад –
грчевито, до задњег даха.
Сад волим као земља ветар:
пустим да прође,
ал' га памтим по трагу на праху.

Не питам више где си,
ни ко те ноћас чека будан.
Само понекад, у касну тишину,
прошапћем твоје име
као тајну што се
не призна ником.

Љубав нема боље дане.
Све што је било, живи у мени,
као сенка на зиду кад сунце зађе –
нешто твоје,
нешто моје,
нешто што више није ничије.

Ниси остао.
Само си престао да долазиш.

* * *

Дођеш ми кроз сан
Као опомена и подсјетник
Проћерданих илузија,
Задњи теретни вагон наде,
Прошли живот, свјетионик, ферал и пицаферај,
У једном.
Као љубавник мјесеца
И шаман густе суме, скретничар заблуда.
На крају бациш осмијех, тек толико,
Штета је теретних влакова.
Остављаш ми отворен пут,
Као свјетиљка пријатељима ноћи
викторијанског Лондона,
Као завјет, обећање
Не и шутњу.
Свјеже обријан
Пушташ ме да чистим свој пут.
На зидовима су постери митских јунака
Још текућег времена.
Без оловке и киста не би ваљало.
Смијем се,
Прекрајам слутњу.
До вјечности није још пуно.

ЧОВЕК ЈЕ МАЛИ У ЉУБАВИ

Сручи се на њега
као савест на људождера.
Прибије се као лампа уз прст.
Осветли сву крваву провидност.

Љубав је нежна
као ректални преглед.
Шчепа дете за крагн
и натера да врати бомбоне.

Истргне човека из постеље.
Захефта му крила за леђа
и заврљачи у небо.

Нема плићака у љубави.
Плићак је за освајаче
са надуваним мишићима.

Окачи круну на чивилук
Наполеоне.
Жозефина те чека.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Не тражим много.
Тек – да ћутимо у истом даху,
да додиром постанемо целина,
да ме понесе
као што младост носи вино –
одважно, превише, нагло.

Празнина звецка под ребрима,
тражи неког да је разуме.
Једино је музика још гласна,
а ми – тек шапат
у свиленим чаршафима
што сања љубав која не трули.

Недостаје ми пожуа
што је умела да ме спаси –
да дише тамо
где су други бежали.
Чак и ако је трајало
само једну ноћ.

Хоћу оданост која мало боли,
као рај притиснут на ребра –
превише божански да остане,
превише стваран да нестане.
Желим пад. Судар. Поезију свега.
Љубав што провали – и сагради цркву у расулу.

ЕМИЛИЈА

ти си моја
земља излазећег сунца

шапућеш да сам твој храм
док с вечери спушташ главу на ове груди

бићу твој самурај
ходаћемо неутабаним стазама
ширити границе нашег царства
катаном ћемо сећи чудовишта на пола

моје руке су ти увек
отворене као тории капија

с тобом у загрљају
свакодневно цветају трешње

ДВА СРЦА

Хтео сам само да ти кажем
Да ћу бити срећан
Онако истински
Баш срећан
Не по звањима и не по титулама
Већ по неким другим мерилима
Која се најбоље виде у мајску зору
Или када те у јуну неспремног ухвати пљусак
Бићу срећан
Једноставно срећан
Зато што постојим
Зато што не забрављам и зато што се сјећам
Баш као у песми оних панкера из Пуле
Не брени се
Бићу добро и бићу срећан
Велико је срце моје
А ако није довољно велико
Навежбаћу га до потребно величине
Да живи
И да куца и да куца и да куца
Да лупа блесаво и детиње
Довољно за срце моје
И још приде
За срце твоје

ДОК СЕ НЕ ВРАТИШ

Нисам знала да се чекање учи,
да време може да има лице.
Откако си отишао, све је тише,
и дан и мрак – исте су боје.

Са прозора гледам светло што нестаје,
као да га гута туђа тишина.
Све што је било – сад ме не пита,
али остаје, као сена, без имена.

Љубав нема календар, нема сат,
не зна кад је доста,
само ћути у грудима
и не пристаје да одуста.

Није боље било јуче.
Неће боље бити сутра.
Само ова тишина што дише у мени
и твоје име,
шапнуто сваки пут
кад затворим очи.

МОСТАР

Заноћио
Преноћио
Изноћио
И напунио пуне руке
Калдрме и судбине
А све дубоко
Ко око
Зелено
И мирише на живот
Испод сваког дугмета
Мирови и немири
Откопчавају се сазвјежђа
Испод њене бијеле кошуље
Обје моје шаке
И све жеље
Глад се глађу храни
Дошао сам на мост да те љубим
А он срушен, па је узлетио
Претворио се у птицу
Па у усне
Па се за вјекове заданио у дану
Над луком стоји вријеме
Бјежим и чекам

НА БРЕГУ

Лето је.
Сунце је легло на земљу и ја ћу, ускоро.
Птица рањена сунчевим зрацима
ту на брегу тије реке.
Жена преко пута мене седи
исте боје косе као моја покојна супруга,
кипуће.
Убила је мужа на спавању.
О њој је снимљен филм, има га на траци,
шапуће.
Ту на брегу тије реке чујем глас
њен ил' своје жене:
„Ти све компликујеш“.
Јудино сам дрво за декорацију.
Али сам и човек љубави,
јер то дрво има срцолике листове.
Не компликујем, кажем,
ја сам место своје погибије напустио.
Лето је.
Ту на брегу тије реке.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Причекај ме нек' све стане
нек' све блиста од милине,
љубав нема боље дане
док нас чека да умине.

Испружи ми руку своју,
не чекај да зора сване,
чврсто држи сада моју,
љубав нема боље дане

Не чекај да сама оде
нити да нам улуд стане,
нек се срећне душе сроде
љубав нема боље дане.

Не застајкуј, већ пожури,
не дозволи да престане,
не пуштај је и не жмури
љубав нема боље дане

У ВЕЧЕРИ САМОТНЕ

У вечери самотне неке,
када се шапатом оденеш,
дамаре кад утихнеш,
дах несвесно успориш
и све светиљке утрнеш.

Када овлада тама
и останеш са Богом сама,
у откуцај срца ти може тад стати
и живот цели као трен изгледати.

Али схватиш:
љубав да баш ту обитава,
и нема боље или лошије дане,
док у свако срце стане.

Ту је,
све време те прати,
ту ће заувек и остати
јер сваким дахом
тихо се врати

БЕЗ ОКЛИЈЕВАЊА

Ућутаћу,
ође,
пред
љубављу.

Укурвићу се,
као усвојено
пашче
и гледаћу
право
у очи
које те одају...

Биће то
прва тајна
у низу
о којој
нећу ни писнути.

Надам се
да ће то бити
довољно
за почетак,
дубоко свјестан
да немамо
много времена
за изволијевање.

НЕКА СВИЈЕТ СТАНЕ

Нек свијет стане због њене љепоте,
Јер због ње све и треба да стане.
Нек' се тишина к'о завјеса спусти
и нек дан изгуби потребу да сване.

И нек не сване, не мора да сване,
јер она носи прољеће и живот у себи.
И када твоје очи угледају њу,
схватићеш да дан не треба ни теби.

Нек свијет се умири у кораку њеном
и нек тло под њом задрхти од среће.
Пред њом ни природа иста не остаје,
ни сунце кад је види гранути неће.

И нек не гране, не мора да гране!
И нек птице пјевају своје пјесме тише.
И нека ме сунце никад не огрије,
кад њен поглед ионако грије више.

Нек цвијеће не цвета, нек ријеке мирују.
И нека свијет замре за времена сва.
Она је заслужила да све због ње стане,
а заправо, стао сам једино ја.

ПРИЗНАЊЕ

Стар сам довољно
тек толико
да схватим да ме није
волео нико.
То је и мајка одавно знала,
а ја сам је чуо,
кад је мени признала.

Верница Вера Милосављевић

О ЛЈУБАВИ МИЛА

Ко си ти? Љубав !
Шта хоћеш? Хоћу дом,
У срцу твојем.

А где идеш? Идем тамо
Где двоје
Постељу од звезда кроје
Тамо где додир значи
Где нема киша
И где се не мрачи.

Стани! Хоћу са тобом ја
Хоћу до облака,
Да полетим ко маслачак
Да осетим среће зрачак
Да раширим крила
О љубави, лепа и слепа
О љубави моја мила.

Наташа Георгиева Иванова Пултариа!

ОТКРОВЕЊЕ

Као ружа, од јесени сломљена,
губим своју магију кроз промрзлу рану:
 кроз ту исту болну пукотину
твоје срце ме мојим срцем боли.

И није ме брига ни за боје ни за птице!
 Није ми жао повијене траве.
У силним пронађеним сликама и звијездама
не нађох чак ни сијенку твог трага.

Лутам, изгубљена у овој замци,
ухваћена визуелном преваром;
летим попут лептира тим кавезом.

Тражим те, зовем. А, тебе није.
Ниси ни птица ни оштрица.
Само си дах, од моје срце.

МЕЊАЛА СИ

Мењала си лица, мењала си тела
Мењала си места, улице и градове
Мењала си године и расла си и старила
И подмлађивала се и мењала гласове,
дијалекте и језике
Земље, сазвежђа и континенте
кожу, храну и мирисе
Мењала си имена и надимке,
омиљене дане, боје и бројеве
Најдражу одећу, фризуру и ципеле
Кућне љубимце омиљене које си имала
или их никада имала ниси, исто мењала си

Крила си се и прерушавала, с' мање или више успеха
Твоја лица била су увек твоје красне маске
а моји разлози да Те волим и да сумњам
Да иза неког још невиђеног лица и тела и гласа
и осмеха и имена и надимка
стојиш заувек мирна и насмејана Ти
Да одмориш мој пут и решиш ми дилему
различитих укуса и погрешних избора
Док сам тражио Тебе коју сам заволео
још од кад ми је срце дечачко први пут наслутило
колико среће и бола крије та далека мисао о љубави нас
двоје

Милица Стоиљковић

СЕЋАЊА НА НАС

Били смо млади и ја и ти ,
Али нисмо заједно остали.

Можда није судбински писано ,
Али је у срцу остало нешто искрено.

И ако нас живот није спојио тад,
У мислима те носим ево и сад.

Остала је само судбина та ,
да будемо тужни и ти и ја.

КАД СЕ ЈЕДНОМ ВРАТИШ

Лане моје
кажеш да због љубави одлазиш
а кад се једном вратиш
веруј ми
ја нећу више имати питања
потрошићу их
јер сада само од њих живим
кад се једном вратиш
завршићу са жељама
претешким за живот
нек остану у сновима
кад се једном вратиш
ја нећу више никуда
доста је тог лутања
заборавићу где си била
у она моја пуста свитања
нећу те питати... ништа
осим једног питања:
зашто се ниси пре вратила
зар ниси знала—моје лане
од љубави се не одлази
“љубав нема боље дане”

ИЗДАЈА

Уклесаћу крај срца
охоле речи твоје,
био сам ништа теби,
ти све најдраже моје.
Било нам је мало лета,
мало тога смо знали.
А живот је сјај рулета,
обоје смо ниско пали.
Оста далеки цвет
у врту нашег раја.
И ништа живот не вреди,
кад љубав издаја.
Опростићу редом свима
озледе срца мога,
ал' теби никад нећу,
не тражи ту бога.
Љубав горка твоја
боље дане нема...
Проклело те једно срце
боллом сломљено...

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Била си ми небо без олује
сјећања су сад чаробна вина
испијам их и душу смирујем
све пролази тихо поред мене
још твоја рука у пијеску
моју милује
и кад пада тешка киша сива
тад осјећам сунце очију твојих
а знам
љубав нема боље дане

када ноћ падне тамна у наше очи
зора сване румена
једно смо небо без олује
ти негдје у старим сновима
ја у залуталим сјећањима

сјећања су пламена ријека
у њима горимо али не изгарамо
она су тиха мелодија прошлости
што срце је пјева док те сања
мада зна
љубав нема боље дане

Петар Животиновић

ЦИРКУСКА БАЛАДА

Френку О'Хари и мојој жени
увежбао сам одлазак на стотине начина
постао ми је омиљена тачка

можда једном и одем, али пре него што се то деси
желео бих да попијем кока-колу с тобом

а пити кока-колу с тобом

забавније је од случајног одласка из града
с неизвесним одговором на питање –
када се враћаш

забавније је од лета у португал
преседања у мадриду
и лажи да идем на пословни пут

забавније је од бола у желуцу
јутарњих мамурлука који се претварају
у поподневни сан из ког не можеш да се пробудиш

забавније је од смеха на сахрани
скидања на улици, тишине у таксију
дежурних ексцентричности

забавније је од пластичне хирургије
с неочекиваним исходом
екрана под прстима и мозга који трули

забавније је од свих песама за ручак
биоскопа, концертних и операционих сала, циркуса
чекања у реду за досадне дане

то сам хтео да ти кажем

* * *

Задња је дванаеста, сирова ноћ,
Полудјела црквена звона
Ударају још дуго
Иако давно прошла је поноћ

На сјеверном небу
Звјездопад.
А ти, ко камен завитлан,
Мени у сан.

Коса, глас, стас,
Усправан лик ти исти,
И дјевојка нека поред тебе,
Тен јој бијел, онај свијетли, чисти.
Кад пуче зора,
Нестасте и ти и она.

За срце угриз,
У тај глухи час,
И ја зачух опет твој млади глас:
„Париз. Париз!“

Само некад, ко мађионичар,
Из кофера наше љето вадим,
Па га показујем очима неким,

Добрим, младим,
„Алабастер, свила, жад!“
Повикују они,
„Париз, Париз“, кажем ја

ПОГРЕШКА ГЛУПА

Из младости ране срела је њега
па љубавни жар се распири.
Срце се одмах сјетило свега,
како су млади и сретни били.

На прагу живота стајали скупа,
једно су другог вољели страсно.
А онда једна погрешка глупа,
за све одједном постаде касно.

Отишо сватко на своју страну
и читав живот мучио муку.
Кад су одлучили да мало стану,
једно другом пружише руку.

Нашли су се на крају живота,
да опет сретни маштају скупа.
И неће дозволити да их смота
опет нека погрешка глупа.

СТАРОЈ ЉУБАВИ

У посљедње вријеме
Све ме подсјећа на тебе.

Пијем кафу на нашем мјесту,
Али без тебе.
У сваком пролазнику те видим
И горка суза ме у грлу загребе.

Присјећам се наших успомена.
Ех, да су трајале макар мало дуже

...Сјећаш ли се оне жене што продаје руже?
Срела ме је данас И питала за тебе.

Застала сам,
Нисам знала шта да кажем.
Да л' да истину поновим,
Или да је ипак, можда, слажем?

Рекла сам јој:

„Просто,
Неке љубави умиру да би се родиле неке нове.”

ТАМО ГДЕ ЉУБАВ ОСТАЈЕ

На Озрену тихо шапуће бор,
у магли се скрива Калиновик гор,
док чекам те тамо где стаје свет,
све што сам била – сада сам цвет.

Испод неба што се у језеро слило,
у камену срца урезано било,
да љубав, кад дође, не пита кад –
само се даје, без страха, без бед.

Ту, где тишина језик планине зна,
где време застане кад падне тишина,
ја верујем, љубав има лице твоје –
и нема боље дане од ове моје.

Кроз ветар што носи мирисе сена,
још чујем ти глас, иако нема
ни корака твог, ни сенке на прагу,
ал' љубав те чува – у сну и на јаву.

Док сунце са врха златом се слије,
у мени још живи све што се крије –
у сваком листу, у капи росе,
тамо где љубав заувек носе.

ЉУБАВ ЈЕ ЖИВОТ

Док трепнеш
Док дланом о длан
Док се пробудиш
Док је света и века

Док гледаш
Док се тражиш
Док ти дође
Док Сунце сија

Док је лепо
Док си срећан
Док се смејеш
Док си овде

Док је света и века
Док Сунце сија
Док си овде
Док те још има!

САМО НАМ ЉУБАВ ТРЕБА

Не тражим ништа воде ни хлеба
Дајте ми само окрајак неба
Дајте ми зрачак топлога сунца
И љубав праву из доброг срца

Не тражим ништа велико благо
Дајте ми срцу што му је драго
Дајте ми јастук од сува листа
И љубав праву из срца чиста

Не тражим ништа не причам шалу
Дајте ми једну баштицу малу
Да у њој садим за људе срећу
Дајте ми љубав и ништа нећу

Не тражим ништа куће ни крова
Само пет она најлепша слова
То свима нама највише треба
На овом свету и испод неба

Она је вечност, бескрај дубина
Љубав је љубав, потребна свима

ЖЕЉА

Молим за снагу да пружим љубав,
где је за мене можда нема –
да будем храбра и јака,
без обзира шта се спрема...

Желим да љубав испуни срце моје,
да буде чило и ведро
и кад га стрепње разне море.

Желим да љубав буде јача од страха
да је немам, и да никад неће доћи –
она безусловна и баш права...

А онда да љубав стигне сјајна,
обасја мене и срца многа,
да не остане заувек тајна,
већ срећа обећана у рукама
Праведнога.

Желим да после свега, кад све прође
остане тек љубав–чиста ко суза
и да са смешком полетим у светло
уз мирис лаки мајских ружа...

ЉУБАВНА ПОРУКА

Читам поруку живота и среће
Љубав нема боље и лепше дане,
Колико на длан може да стане—
Мало нежности за мрву љубави.

Моје су поруке рођење у равници
У шаци воденог песка и житници.
Модро плавим очима обале и неба,
Само када треба пољубити драгу.

Више и не знам да ли постојим—
У поруци года или љубавном листу.
Сенци хлада од змијског глога,
Дунавом плови боца у поруци.

И опет су Карловци ту пред нама
Док се слама тиха бол и туга,
Као кишна дуга на небу плаветном.
Љубав нема боље и лепше дане.

Не смем више да певам о томе
Сломио сам шешир сунцокрету,
Ваљало би пружити другарски руку
И пољубити драгу до вечерње зоре.

ПУТЕВИ

Кроз маглу корака тиха тмина се шири
питања поставља говори гласно:
љубав нема боље дане.

Ревизору на длан падања и удахе носим
и ноћ веза тананих и шапата јасних
љубав нема боље дане

У тихом дану пролети зов
буди се у јутарњем трку изгубљена мисао:
љубав нема боље дане

Речи у налету снаге освоје брда и поља
изгубљени путеви даље оду до Мртвог мора
запљусне их со што гризе,
а онеи даље звоне: љубав нема боље дане.

ПРЕПОРУКА

Љубав нема боље дане....
Што, онда, одмор не узме
Од нас? Не мора да стане
Тек тако, ко смех што уме,

Спреман за то да заљуби
У себе се пре варања,
Рођен након нестајања
Да поклоне јој се зуби:

Ко даје право очима да бира,
Кад ће те срести мном срећа,
Прогнаном од стране мира?
Срцу још ми шапће свећа

Са њом, када човек стари,
С том љубави, препоруком:
Спречи је да за ме мари
Још мало, првом приликом.

На сузе да ли крв има
Право ко што би требало?
Хоће да опрости свима
Кад њој се буде спавало.

ЗНАМ, ЉУБАВИ

Знам, љубави – припадаш њој,
ал' ноћ је тиха месец чаролију пружа .
Украшћу те, само на трен,
као ветар што краде мирис са ружа.

Жељна сам тебе, твог гласа што греје,
твојих руку што грле ме.
Она неће знати
тајне ће остати у тами – скривене.

Поклони ми трен, као да није грех.
Некада си био мој
у сну, у смеху, у свакој капи дана.
Треперили смо у истом ритму,
мислила да никад нећу бити сама..

А сад... бар на трен
буди поново тај ког сам љубила,
веровала да имаш чаробну моћ.
Буди мој не дуго, не живот цео
само овај трен, само ову ноћ.

ДОДИРНИ ПРСТИМА

Додирни прстима немире
И прве сиједе у коси
Удахни нове свемире
Нек вода страхове носи

Додирни уздахом образе
И ово уморно чело
Нека минути пролазе
Док трне читаво тијело

Додирни сузама врхове
Безбојних јагодица
Нек сперу боре, године
Са овог увелог лица

Додирни јецајем душу
У тами што корача
Док кроз њу вјетрови пушу
У загрљају плача

Манара Веселиновић

ЛИМЕРЕНЦИЈА

(Лимеренце)

Ти се осмехујеш
на јануарском сунцу.
Хладни, тешки зраци обрушавају се на под
између нас
и разоткривају усковитлана зрнца прашине
у ваздуху.

А моје мисли?
Вероватно.
Моје мисли, жудња и кривица
Суђенице су што бдију нада мнош.

Паралишу ме док стојим
на прагу просторије
ослоњена о зид.

Ти се осмехујеш
и посматраш моју чежњу
како полако метастазира у очај,
на јануарском сунцу.

СТРАНАЦ

Појављује се изненада
Ведар и ужурбан,
Са ранцем на рамену,
Са безброј планова за вече,

Егзалтиран и одвише бучан,
Он има одговор на све –
Гуру из времеплова,
Нуди ми стаклене перле
И огледала...

Моја иронија је сувише оштра
За тричаву робу,
Али копља опаски се повлаче
Под његовим прстима...

ЉУБАВ У РЕЧИ

„Тихо славимо Тебе, о Господе!
Када је свуда владала тишина
И ноћ хитала својим путем,
Твоја је свемоћна реч, о Боже,
Пристигла с неба!“

Не, није увек одговор у неизговореној речи
Хајде проговори нека једна по једна
Тишином загосподаре
Почни оном која се у ћутању сабрала, оснажила
Хајде једну по једну
Волим да се изгубим у њима и залутам

По изласку из студенца уснићу као у гнезду
Оћутети далеке смехове ветрова
Поред твојих још увек неотеклих река

Изнедрена мојим жељама неће дати да се разградим
Из мрака нутрине измамиће светлост
Из пукотина проклијаће рамондиним цветом

Из душе ће се испилити сунца

Измрешћену у провидну мисао
Профилисаћу себе кроз сваку боговетну реч
Која ће трен учинити вечношћу

Причестићу се њоме јер рече Христос
Не живи човек о самом хлебу
Но о свакој речи која излази из уста божијих

Александра Лубисављевић

ЉУБАВ НАША ВЕКОВИМА ТРАЈЕ

Љубави још имам, немам дана
Плавих, топлих, расутих по телу
Твоме, који свићу у оку ти,
Тебе имам, времена све мање.

Љубав расте, дани ми се топе
Као нада на ивици сумње,
Твој поглед сјајни храбри ме, бодри,
Отима наше време од смрти.

Дани одбројани за мношћем ходе,
Али ти си мој витез, штит и мач,
Не даш да сенка моја нестане,
Рукама у загрљају браниш

Моје време, наше дане, љубав,
Ону која расте док старимо,
Истрајава као сунцокрети.
Љубав наша нема боље дане

Од ових које миљем делимо,
Оне од којих се опраштамо,
Оне што им у сусрет хрлимо,
Љубав наша вековима траје.

ТРАГОВИ ОД СОЛИ

Обала не пита море где проводи ноћи.
У сутону таласи се притаје к'о сена.
Чекао је човек жену која неће доћи
с' надом да је на пучини само сакривена...

Ослушкујем галебове, они су сведоци:
Тога дана таласи су шамарали стене,
Носиле је струје као поруку у боци
у мрачне дубине, само што даље од мене...

Ја и даље, по навици, на исто се место вратим
у капуту љубави с' рупама од боли.
Скамени се срце, сузе сакријем док патим,
ал' низ образ одају ме трагови од соли.

АНАТОМИЈА ЈЕДНОГ НЕДОЛАСКА

Додирујем те без питања,
као слепац што прстима тражи
улаз у собу без светла.
Знам,
ништа од нас није стигло на време,
чак ни бутине
што ми сваке ноћи обећавају
оно што ујутру поништиш као карту
за град у ком не постојим.
Уста те памте
по укусу који се не пере,
по влажном стиху
што остаје на језику
као крхотина песме
коју никада нећемо завршити.
У теби сам,
али не остајем.
Нисам стварно примљен
Само ускладиштен
међу сенке других
који су те волели
као да си последња ствар на свету
која још увек мирише на кожу после плеса.

ДЛАНОВИ

Тишина. Сусрет дланова.
Додир краткотрајно ствара крхку топлину.
У простору где су се прсти срели
ваздух је задрхтао од неизречених чежњи,
од неодсањаних снова, од пламенова који полако гасну.
Срца су утихнула. Понестало им је речи.
Тишина узима свој данак.
Растанак непозван долази.
На столу су остали отисци дланова.
Два мушка, велика, снажна
и два женска, мала и нежна.
Додиривали су се врховима прстију.
А онда су отисци почели да ишчезавају
и дланови су се полако раздвојили...

ПОСЛЕДЊА ПЕСМА У ТВОМ ЦЕПУ

Ниси је прочитао.
Она, мала хартија у твојем цепу,
носила је мене –
не као речи, већ као тишину.

Написала сам је док си спавао.
У њој је све:
једна корица хлеба,
један топао шал
и сви они дани кад сам ћутала
да бих те сачувала.

Ниси је нашао.
Као што ниси никад
нашао где сам себе
остављала поред тебе.

А кад си отишао,
однео си је са собом.
Не као песму,
већ као нешто
што ти није било важно.

А ја...
ја сам остала ту,
да учим речи
за које више нема ко да их разуме.

ДУХ

Не осећам време око себе,
сећање исчезава и бледи.
Заточеник кутије тишине
из које однеше све што вреди.

Покрива ме танки слој прашине
залепљен за снове меке душе.
Залуд се мислима дозивамо,
силе таме све мостове руше.

Зажелех се живота и бола,
свих покретача са тачке мртве.
У молитви сузом умих лице,
испустих вапај невине жртве.

Дамари прошлости наду буде
да ће зрно среће проклијати.
Армије анђела стреле нуде
којима ћу у живот циљати.

ОЧЕКИВАЊЕ

Причај ми нешто лијепо јутрос
молим те, нека не буду лажи
док своје зраке,
претаче рукама вјешто
то од тебе и сунце тражи.

Бољела ме је дуго љубав свела
у неко вече, уморно и снено
а знам да ћу у сјени липе
кад дан се узалуд отима ноћи
љубити тебе занесено.

Тамо на модрим хоризонтима
напуни моје прегршти
руменим надањима
што наликују цвијету кајсије
који од развигора пршти.

Вечерас хоћу лијепе ријечи
(ево и мјесец разапет чека)
нека донесу нови пламен
и отопе све смрзле туге
које ће однијети забрава ријека.

БРОДОВИ ЉУБАВИ

Док својим жаром и искрама
упорно пали ватре истрајања,
пратимо сигнале у потајама
тражимо доказ Њеног постојања.

Неухватљива и свемоћна магија
разлила нас у своје овалне калупе,
згужвани смо као влажна хартија
бродови смо њени, без палубе.

Понекад се изгубимо у магли
стискајући кормило снажно,
одолевамо немирној пловидби
јер, волети је једино важно.

Бродови Љубави, бескрајна пучина
разуздано плове тражећи свој пут,
са теретом различитих судбина
са истим циљем, наћи Њен скут.

ЛЕТО КОЈЕ СЕ ПРЕЖИВИ

Спарина...
Далеко, иза брда,
потмули звуци.
Муња распара тешко
Небо.
Дрхтај.
Срце у руци.

Стежу дане,
побелели прсти.
Нигде дашка,
свежине у селу,
ниједан ветар путеве
да укрсти.

Одједном пљусак,
омекша усне у реч
увијену.
Низ прашав путић
сјури се река.

Покисле куће,
покисло лице,
покривам листом
умртвљено срце.

ВРАЋАЊЕ

Родићу се у твоје граду,
без успомена на Север,
на живот и смрт у сенци торњева.
Открићу те на осунчаном камену
и изгубити у хладовини маслињака.
Тражићу те – без наде;
мој глас ће се утопити у дозивања зрикаваца.
Хиљаду и први пут ћу издахнути
међу хладним лицима,
миљама северно од твог осмеха,
у наде да ће ме ново рођење,
као хиљаду претходних,
довести у твој град.

ВРБЕ

Ту је, између два врбака,
река одувек најшира.
Две су се врбе препознале,
жељом продужиле гране,
преко воде се грлиле
пред сан.
Јутром по сунцу
поздрављале букетима стихова.

.....

Две су се врбе преко велике воде
љубиле лишћем и ресама,
све док саноносне виле
мачевима јаве
пруће не посекоше.
Корпу исплетоше.
Рузмарином напунише.
За сватове.

ВРЕМЕ ЗА ЉУБАВ ИСТИЧЕ

Мисли о њој, њеној смеђој коси боје лешника, уснама,
њеним плавим очима, не дају мени, нити мом срцу, мира
ноћима.

Гледам је на сну, видим и на јави, магијом и лепотом својом,
она просто мене мами.

Док посматрам из прикрајка, гледам је из сене.

Ех, да могу, на моменат, да је видим поред мене!
Изговор, тренутак самом себи тражим, да јој нешто кажем,
приђем, мало се одважим.

Посматра ме нежно и гледа кроз мене, срце јако пумпа, крв
тече кроз вене.

Одају је суптилно те окице њене.
Оне ми се просто смеју, ко пахуље које веју.

Данима смо тако, играли се и мира и рата,
једног дана закуцала је на моја врата.

А ја као вајар, правих је од блата.
Сија испред мене, вредније од злата.

Те ледене очи плаве, ту ми седе, поред главе.

Сунце баца њене сене, она ту је поред мене.

Глава је на њеном крилу, док у очи гледам вилу.
Глумим да сам хладан, у очима њеним полако се губим.

Од почетка желим једно, само жарко да је љубим.
Она жели мене и ја само њу, моја срећа је бескрајна, јер она
је ту.

Срце ми је рекло ово, када видело је њу.
сада све је јасно мени, читав живот, крв и гени.
Па за собом окренем се, сада живот тек разумем,
не живим га више сам, већ најбоље како уmem.

ДЕМИЈУРГ

У савршеном нескладу
Погубно је
Прижељкивати трајање –

Нема седмог дана за одмор
Јер се на космосу нежности
Ради вечно

Узалуд све потраге, нема ни речи
Која може утамничити
Недостајање.

Зато треба оставити свемир
Пун залеђених снова
Да почива у тишини.

Безброј његових обличја
Довољна је утеха.

МИЛО МОЈЕ

Ти си неиспричана прича и тајна и жеља моја.

Мило моје око плаво, како ли само умеш
да вратиш смисао постојања мог
за све те је дао драги Бог.

Да држиш и чуваш ме као кап росе на длану,
и никад ме не остављаш саму...

Добро знаш да се плашим мрака
и знаш да се трудим да будем јака, за обоје...

Иако знам да не треба тако да буде,
јер ту си и све увек окренеш на шалу,

кажеш да видиш ме,
онако уздрхталу и малу
у твојем топлим загрљају.

Мило моје око плаво
за све те је дао драги Бог.

Ти си недељив део живота мог
верујем да ми читаш са усана и разумеш ме, погледом и
ћутањем,

мислима ме заводиш...

И да ти си та неиспричана прича, и жеља моја...

Мило моје око плаво
за све те је дао драги Бог...

ОСТАЈЕМ СВОЈ

И уздижем се сада као феникс
згазићу сваког на путу што је,
камен и челик остаће само,
срца ја немам, оно је твоје!

И сваке ноћи кад киша пада,
моје се сузе неуморно роје
кад осетиш капи схватићеш тада
да сузе и тама моје су боје!

И опет ноћ и опет киша
дани и чежња лагано се броје
док ветар лупа, ноћ је све тиша,
нада и понос још снажно стоје!

И опет те тражим, опет се ломим,
уз тебе остало све што је моје...
а питам се стално има ли среће
ил' само од туге оде ла кроје!

А плакаћу само кад киша лије,
јер сузе и киша исте су боје;
не желим да ико икада сазна
да ли су сузе божје или моје!

Настављам даље, усправно ходам
гледам у лице, а не знам ко је...
живим и мислим дан да ли ће доћи
да узмем натраг то срце своје!

Живећу лако једнога дана
помирио сам се да нисам твој
заборавит ја ћу, све однеће тама,
али негде ја знаћу да нисам ни свој!

Чекаћу...неуморно и стрпљиво...
бар једну реч, бар осмех твој,
и гледаћу слику свакога дана...
даје ми снаге да останем свој!

ТВОЈИ КОРАЦИ

Дан као сваки други
само тебе нема у њему.
Недостајеш!
Остали су твоји трагови.
Чувам их, и кад те пожелим
корачаћу по њима, корак по корак.
У сваком си оставио део себе.
Чувају ме!
Позлатићу их,
и тако ћу те у свим недостајањима тебе
сачувати у себи!
Твоји кораци... корачам по њима!

Душан Стојковић

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

по мотиву Душка Трифуновића

Љубав нема боље дане,
немој да јој тражиш мане,
немој да јој ствараш ране,
од прошлости уморна је –

Када ћутањем срце такне,
тад нестану сва немила –
не питај је где је била,
не питај је где се крила,
не питај је шта је снила;
Тишина је њена свила.

Љубав нема боље дане,
немој да јој тражиш мане,
немој да јој ствараш ране,
од прошлости уморна је –

ЉУБАВ ЈЕ САСТОЈАК КРВИ

Љубав је састојак крви
Раствор шећера и воде
Надахнуће – руда стиха
Сакура, повратак роде

Љубав је састојак крви
Не зна за простор и време
Ал' зна мене – дивље семе
Из ког к'о цвет ниче песма

Љубав је састојак крви
Ко последњи, а ко први
Ко издахне, ко продише

На крају нам исто пише
Диже себе док нас мрви
Љубав је састојак крви.

О ЉУБАВИ

Мајске руже, мириси, заносне, боје
Како ћемо се волети мило моје?
Да ли као некада, романтично
Или као данас, еуфорично?

Хоћеш ли ми поклањати мајско цвеће
Или мислиш да је превазиђено то смеће?
Хоћеш ли ми шаптати да ме волиш
Или то подразумеваш па искулираш?

Е па, видиш мило моје, ја све хоћу као некад.
Слатко од ружа, бокал хладне воде, 'лад,
За столом под великим платаном,
Обавезно букет ружа са писмом,

А у писму црвено срце, а у срцу наша имена,
И да си смеран, помало збуњен, ја румена,
И да отвориш писмо и пољубиш, па ми даш,
А ја га узем и пољубим, да те волим знаш.

И марамица везена, мирише, италијанска
А наша љубав до гроба, јер је старинска.
Може ли мило моје, или те игрице не стоје?
Смешне су јер дуго, дуго не постоје?

Да, смешно је, данас кад све је већ виђено,
Све унапред испробано, згужвано и бачено.
А можда то вештачка интелигенција ствара слику
Да смо ја и ти живи, а ми већ на споменику.

ПРЕ НЕГО ...

Пре него што ишта –
нека је колико и мрва –
пре него што кажеш,
загри ме прва
реч без стиска је ништа.

Пре него се гласнеш –
нека је и мали део –
пре него заустиш,
да сазнаш бих хтео
да овде пролећа касне.

Пре него ли икад –
када, и не мораш знати –
пре него падне пепео,
бројчаник један ће стати
са њим ил' без твог лика.

Пре него ти кажу –
а рећи ће ти барем због себе –
шта сам од тебе хтео,
знади желећи тебе
потроших живот цео.

АКО

Ако сањаш ружне снове
испричај их води.
Цвркутави жубор
потопиће их
и као руком однијети.

Ако те онда заголица
санак весели
осмијех подари води
радуј се младалачки
још љепши сан
ће да ти се догоди.

Ако те слатка језа
и дрхтај благи протресу
немир непознати
ко да водом тече
често сањану љубав
доноси ово вече.

УКРАСТ' НАМ ЉУБАВ НЕЋЕ

Између стварности и маште, у Сунце које боји дугу,
у њен шапат, у њен додир и пољупце љепши од сна,
у нашим мислима, дамара и осећања,
када ока сјај замагли чежња
невидљивим оковима судбине оковани,
као вода у грлу старе, зарђале чесме
наше жеље за свету љубав бескрајне и силне
преточене су у поезију, у песме...
У молитви чежњиве виолине без речи у гласу
чија мелодије као наша душа теши тишину,
у постељи мекој уснулом дану љуби њену оковану тмину.
Кад очарано куцне скривена искра у жедном срцу свих,
мелем је за сваку рану и невидљив клуч
што љубав закључа у трајни обруч.
И кад све потону лађе она је капија што мора крије,
дође изненада да чува је срце пуно љубави док срце бије,
да скине сву тугу са рамена увек се снађе,
у прољетним небом што од среће блиста свугде присутна,
к'о сунце међ' свима блиста, љубав наша сва.
У души она се буди, ко заклетва света,
што носи живот од света до света.
Са њом се рађамо, са њом нестајемо,
у њеној тишини, вечност налазимо.
никад... никад... ни једно друго небо украст' нам љубав
неће.

ВОЛЕТИ

Јесен пројављује тугу града,
пуста улице и паркове.

Ветар са људима односи и светлост.
Ветар нас раздваја, а ја
нећу отићи никуда и ни за ким
јер кога сам волео, волим и сада.

Ноћ је ова моја самица.
Албум неме туге листа несаница.

Јесен пројављује тугу града.
Бол ме чека на супротној страни стола.
Награда сваког растанка дим је што
упија ћутњу и кригле суза што ће тећи
док Бог не буде рекао – фајронт.
Кога сам волео, волећу и тада.

ЗА ЉУБАВ НЕ ПОСТОЈИ ПРАВО ВРЕМЕ

Увек је право време за љубав
сад већ на ивици свега недостижног,
за неизмерност довољно обистињену,
без размака између тебе и мене
и неважног недогледа.

Увек је право време за љубав
и када долазимо на свет без икаквих изгледа:
проказана радост једног утајеног тренутка
волшебнo се укорени цветно посред корова
наопаког света.

Увек је право време да Трајно Наше
у запамћени заборав неоштећено уклесано буде:
са заједничком неумрлошћу бескрајна проживљеност
настаје на трен и кад нестану сва обожена лета.

Увек је љубав изузета из затечености бивања:
јер време је само додир за твоје бескрајно – трајно,
јер вечност у љубави, не у времену, спрема отпремнину.
Беспућем непорецивост иде испред нас
јер трајање у љубави јесте неумрли траг.

Бодри неодгонетнута заштићеност непролазног
под присмотром беспућа:
самобитна успламтелост непобитног
има разумевања за нашу нарочитост без залога
када пређе трулежности праг.

НАПИШИ ЈЕДНУ ЗА НАС ДВОЈЕ

Напиши једну за нас што ћемо бити,
о сусрету што чека суђена бића,
данима што још ћемо снити и жити,
од радости румени као од пића.

Напиши једну о плавети што пева,
ноћима прелести, вина и страсти,
јутру кад се дижеш, а срце још снева,
и драгој с којом ћеш лаган лепши цвати.

Напиши о срећи какву ниси знао,
осмеху из душе који небо греје,
пламичку из песме што се насликао,
цвету са трешања што по нама веје.

Напиши песму воде, светла и ватре,
где се риме претачу у јарке боје
за хаљине, коње, гитаре и шатре –
предео што сликам, срцем, за нас двоје.

ТРАЖИО САМ ТЕ

Ко сам? Шта сам? Ни сам више не знам.
Да л сам човек, ил плашљива сена?
Ил изгладнело биће, од љубави,
утрнуло, под небом, што сумор спрема.

Мислио сам, можда постоји лепота,
да све је у теби, тобом сунце греје.
Тражио сам те стазама живота.
Сад хулим на Бога, и питам се: Где је?

И слућен чезнем за нестварном сликом.
Далека и чудна ти си мени сада.
Тело се трза кад бол, бол раздражи,
па ми душа клоне, од великог јада.

Како да се издигнем? када једва дишем.
Да л молитвом коју само Бог може да чује?
Ил последњим криком, кроз пустош у ноћи?
Ужасно је бити свестан, сопствене немоћи.

СМАРАГД И КЕСТЕН

Љубав је босоног ход
по стопама оног другог.
Који је у ствари први.
И уверење да су ти очи
пуне њега.

А нису.

Једноставно,
он ти је у крви.
Љубав је уплетено време,
некад време,
а некад од суза
и смеха врви.

Тек кад се расплете,
постане ти све једно:
Ко је коме био први,
ко је кога пољубио,
а ко кога преварио.

Каква ће љубав бити,
одређује време
везано у чвор,
тај трен,
када се угледају
око–смарагд
и око–кестен.

НЕЋЕ

Можда си помислио
да ће након овога
рука моју твоју да пусти.
Да се отргне и оде.
Све тренутке да занемари.
Да све напусти.

Можда си помислио
да ће после овога
срце моје друго да нађе.
Па знаш да само ти си мој.
Не би без тебе могло да се снађе.
Немој да мислиш.
Неће.

Ова те рука чврсто држи.
Теби припада.
Зна, када је најгоре,
да стизне зубе
и све да издржи.

ТАМО ГДЕ ЈЕ ЉУБАВ

Не залазим,
у мрачне ходнике
прошлости,
тамо ме нема више.
Бол се предао
а остали су дарови
милосрђа, утехе
и миран сан.

Не јездим,
по путевима будућим
на тим стазама
ме можда никада –
неће бити.
Сабирам лепоту дана,
нежно милујем
очи уморне
и узвраћам осмехом,
најлепшем дару – животу.

Ако ме тражите...
Знајте да боравим смело,
у сваком тренутку
где љубав влада,
у непрекинутом сада.

КАДА СУНЦЕ ЗАЂЕ

Када сунце зађе
И када наступи тмина,
Нико неће моћи да нас нађе,
Владаће тишина.

Када сунце зађе
Иза мора ил' планине,
Друштво твоје биће ми слађе,
Шапутаћеш моје име.

Када сунце зађе,
Померићеш ми читав свемир,
Доћи ће до страшне крађе,
Отећеш ми и срце и немир.

Када сунце зађе,
Док будемо лежали на крову,
Осећаћу се много млађе,
Прихватићу игру нову.

КРАЈ

Крај је,
Чује се музика
У стану изнад нас.
Крај је,
Чује се плач бебе и
Вика перача улица.
Крај је,
Негде одјекују
Црквена звона.
Крај је,
Моје срце удара
У неједнаком ритму.
Крај је,
А речи се замрзле
На искривљеним
Уснама од бола.
Крај је...

„ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ“

Улази без најаве,
кроз кључаоницу.
Убаца варницу,
упали сијалицу.

Повуче узицу,
раскопча блузицу,
скине потпетицу,
распертла свакодневицу.

Продрма клацкалицу,
печатира страницу,
не признаје границу,
пробија таваницу.

Одјури изненада,
низ суседну улицу.
Оставља разбијен сат,
у пепелу увелу латицу.

ЈУТРА БЕЗ СУТРА

Немам пара а ни среће
па ни љубав мене неће
ал' не марим што је тако
ни тад ми неби било лако!

Лажна срећа лажно сја,
љубав лажна лажи да,
и све траје из рачуна
док је „каса“ пара пуна!

Чим се „каса“ испразни,
те иста, одмах. не допуни,
изгубе се тад нетрагом сви,
ни дуг се никад не врати!

Мој је живот – улица,
живим к'о пас луталица,
кога нико не треба,
нит' се бољем нада!

Што имадох, више немам,
ништа више и не требам,
претекла ми само јутра...
до немања неког „сутра“!

Ал' док моја душа дише,
срце теби песме пише...
тој лепоти из мог сна,
љубави ... заkasнела!

ВОЛИ

Воли
сада, овде, свуда...
Воли
увек...
И док ходаш, пливаш, сањаш...

Воли
тихо, снажно, безгранично...
Воли
са осмехом,
и немој поглед сетни
да склањаш...

Јер
љубав
чисту, искрену, блиставу
ти
свету поклањаш...

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Љубав нема боље дане
када ноћ падне или зора сване,
попут ратника душу освоја,
налетом звезданог сјаја.

Као лопов срце краде
даје срећу избледеле наде,
очи слепо гледају,
баш оне те издају.

Месец се игра сенкама
ужива у љубавним варкама,
док ноћ у зори нестаје
полако чаролија престаје.

Љубав нема боље дане
с' ове или с' оне стране,
сунце срећу мами
у преживљеној драми.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Све у стих бар један стане,
љубав нема боље дане.
Нема време, нити звање
има само опраштање.
Љубав нема име друго,
нити кратко, нити дуго.
Тек' надимак неки мек,
некад отров, некад лек.
Муке тешке, жал' за младост
некад туга, некад радост.
Све у једну песму стане:
„Љубав нема боље дане“.

Песници сви овог света,
да се скупе кад процвета.
Кад пролећем озелене,
на љубави успомене.
Нека ките, нека пишу
за љубављу нек' уздишу.
Нек' се љуби одмах, сад
док је човек леп и млад.
Јер кад време прође много,
да се кајеш шта си мого.
Биће сете, биће жала
што се љубав није звала.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Пред зрцало стадох само,
Да очешљам брк и косу.
Шта ти беше драга дамо,
Па на мене паљбу осу?

– За кога се ти то лицкаш?!
Испрепада страшно мене.
– Немој да се с главом коцкаш,
Да у туђе гледаш жене!

Ја је гледам дал' се шали,
Ил' је неки споп'о ђаво?
Да ти нису штогод дали,
Или скрену женска главо?

Пригрлих је бојажљиво,
Кроз осмехе савладане,
Па јој шапнух тад на уво:
Љубав нема боље дане!

И она се закикота,
Као да је неудана:
– Било би ми сад грехота,
За мегдана биће дана.

Загри ме око струка,
Попут шмизле разуздане.
Немој сад да пукне брука,
Љубав нема боље дане!

Овде текст се завшава,
дуги форшпил сад се свира.
Мелодија лепршава,
Недужог ме аболира.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Паунасти дани љубави теку.
Младост се јавља,
Гргољи умилно у бисерном низу...
Кроз зраке сунчане: топле и меке,
ноћи препуне месечевих тајни;
скривалица иза облака срећних,
можеш их дотаћи; тако су близу.

Док песма расте, силином расипа се:
кроз прсте мили као песак на спруду.
Љубав је тако раскошно раскалашна:
неухватљива а савитљива,
дотиче срце и душу,
тако је мила, танана свила.

Љубав је поносна; у оку то се види.
Најлепша је; дубока као жеља
само када се крије или застиди.
Образи румени говоре све њене тајне,
немирни прсти име исписују,
љубав откривају док жеље трепере, снују.

Љубав преплиће чежњиве дане,
ноћи тајанствене, чаробне, бајне.
Љубав и нема друго име.
Смех, радост, бол, тугу, усхићења;
сам носиш... издржи!
Љубав је то, немој да просиш!

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Где си био мој булбуле кад те душа с чежњом звала,
пола века ево прође, а ти мислиш још смо млади,
загуби се пут љубави на ком' сам се теби дала,
процветати ружа неће у пустињи кад се сади.

Што се сети сада мене кад си тужна успомена
која скрива патно време у коме сам сузе лила,
сабијена у тескоби рањена сам била жена,
теби нећу да полетим, отпала су птици крила.

Измисли ми јаче приче да те нешто удостоји,
згаслу ватру не потпируј окрећем се новом жару,
не долази мој булбуле гнездо више не постоји,
теби нећу да полетим да оживим љубав стару.

Ја времена више немам у чекању да се надам,
дражи су ми нови дани, јорговани, цветна поља,
кад погледам иза себе у очаје старе падам,
теби нећу да полетим, нити могу бити боља.

Зато иди и понеси боли, патње, грех на души
и да желим срце неће да због тебе сада плане,
све што с тобом би да градим, поново ће да се руши
одавно су сузе рекле љубав нема боље дане.

С пажњом гледам испред себе нема суза, нема тужбе,
с надом зовем нове дане, у старима патња дрема,
нова јутра, нови људи, сад су мени нове дружбе,
теби нећу да полетим, испред мене тебе нема.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Има ли шта од љубави
Лепше, сјајније ил` веће?
Постоји ли друго нешто,
Да може свет да покреће?

Љубав нема своје сутра,
Сама себи довољна је,
Нити ноћи, нити јутра,
У тренутак она стаје.

И то онај трен што неће
Проћи никад, ни за века,
Јер љубав у вечност слеће,
Нема она супарника!

Не моли за боље дане,
Нити клечи у невољи,
Она руши све забране,
Љубав увек све надживи!

И кад гори, не сагори,
Једина што живот ствара,
Не плаши се она смрти,
Из смрти нас васкрсава!

НЕ (РАЗ)УМЕМ ЉУБАВ

Ја не умем за промашеним, бившим људима да патим
и не умем да сањам о рајским пољима и ливадама.

Ја кад неког заиста заволим, прихватим и схватим—
постоји само тај тренутак где љубав живи овде и сада.

Ја не умем да искажем своја најдубља осећања
и не умем љубавне стихове да пишем ил' говорим.

Ја кад неког заиста заволим и будна о њему сањам.

Ја ни из чега нови свет за нас могу да створим.

Ја не умем да будем у љубави слаба и да се пренемажем
и не умем да правим разне из више чинова драме.

Ја кад неког заиста заволим и не знам шта да кажем.

Ја својим делима говорим, а речи се читају саме.

Ја не разумем љубав и никада нећу да схватим:

Како може љубављу да се зове баш све што на њу личи?

Ја кад неког заиста заволим, зар морам да патим?

Ја не умем ту љубав, то – као љубав, само у љубавној причи.

ЉУБАВ НЕМАМ БОЉЕ ДАНЕ

У мраку сам упалила светло
Изградила дом где је хладан камен
Звери побегоше – нешто их опекло
Да ли је то био наш љубавни пламен?

У пећини предиван је контраст
Гледамо сенке на зидовима
Трепере звезде кроз пукотине
А дивљи југ у нама дише.

Речи се спајају у бесконачни низ
Одавно нисмо на површини
Негде у дубини крију се шарени корали
Светлуцају као осмех у тами
Преливају као очи боје ћилибара.

Дала сам ти крила да летиш високо
Плесао си храбро по небеском своду
Као Икар, на Сунцу си изгорео
И потонуо у туробни бескрај.

СУЋУТ

Шетам ноћас по овом бурном граду
Прозори плачу и зграде сузе лију
Причао сам, и мумлао себи у браду
док су голубови почели да се крију

Шетам и ходим, не говорим
Кроз улице, где се види само јад
Она се чуди, а срце жуди
Чекам, док ме не обузме глад

И они се чуде, али биће како буде
И било је како ће бити
Ту нема никакве заблуде
Иди и живи, неко ће да нам суди

Овом бучном граду нема краја
Нико не говори, а галама је прејака
Пуно мутних лица, нешто нас раздваја
Очи су им празне, без предака

Гледам у чисто, сиво небо
Саплићем се о камење, и о себе
Почињем да изводим уснама
док коначно не угледам тебе
Осећам те, слутим
Ка небесима гледам, сневам
Са тобом ћу да ћутим
а са собом ћу да певам

Милан Мартинов

ЈА САМ ЈОШ САМ АЛ' ТИ НИСИ САМА

Не прође ни дан да не мислим о нама,
ја сам још сам ал' ти ниси сама,

Прелепи дани љубави наше,
давно су прошли, некад бејаше,
Кад нисмо могли чекати дуго,
да једно од нас не види друго,

Тако лепо текли су дани,
месеци, године, снегови рани,

А онда ђаво дође по своје,
Амора стрелу сломи на двоје,
Пуче нам љубав к'о диња зрела,
нисам те хтео ниси ме хтела,

Прошло је много од тога дана,
Ја сам још сам ал' ти ниси сама.

ТАЈНА ЉУБАВИ

Љубав измилела из ока Творца,
у свет слетела крилима белим,
Божји благослов несебично дели,
лахори смислом наше неспокоје.

Застане пред лицем сваког човека,
кључеве срца неуморно тражи,
жубори тајном као бисерна река,
крчећи стазе од искона до краја света.

Љубав је тајна свих тајни,
неухватљива у мреже овога света,
додирне душу попут звука виолине,
слободу тражи и у њој једино цвета.

Уметник сваки клекне пред њом,
занеми и песник пред тајном том,
нема бољих дана за сусрет са њом,
зато живи љубав у тренутку овом.

Милена Станојевић

ОБОГАЉЕНИ

У предворје твоје градине
Долазим ти
Ја, охолица.

На длану носим
Струк босиљка,
Иза леђа
Сечиво.

Хоћеш ли опет узети
Кам?
Или ћеш нам скинути
Скраму
Са ока?

Миленко А. Стојковић

СТВАРНО НЕМА

Умјетност нема боље дане
од љубави у чију кошару све стане

горчина, умотана сластима бремена
и бремена прошлости, не да се зацијелити

топлине страстима обавијене њежности
не дају наду, ни у сновима,
не граде љубавно гњездо у новом сутра

умјетност нема боље дане
од љубави израсле у младости раној.

перо, лист папира и прсти по томе ,
док музика свира чаробну ноту из пепела,
за слику у многоструком лику чежњиво уздишу

Љубав нема боље дане
оне што се крај ријеке зашушка у срце,
затрепери на твој позив
као обезглављена бјеловушка Савска

стварно љубав нема боље дане
од Душкове небеско пјесничке механе.

Милош Марјановић

ОБОСТРАНО

Тражимо Панонско море
на чијем дну је закопана срећа
у доба сутона спокоја
у време свитања отуђења.
Љубали су нас немири
на вртешци понижених завета
док смо крчили путеве
крај којих су расли гњили загрљаји
који су водили у провалију достојанства.
У твојим је очима крошња леске
по којој сам расуо дечачке сузе и тајне
испод моје коже струји ветар
који ти враћа отете сање
у наше дрхтаје се улива жеља
да додире душа постану вечност.

Миријана Штефранићки Антонић

ВЕКОВЕ НЕ БРОЈИМ

*„Љубав нема боље дане“**

Увек сам ту
Кад затреба
Теби близу

Наша будућност прошлост
Будна је испред нас
Бојим се за тебе

Поклонио ми нове очи
Нове хоризонте
Ново време
Нове просторе

Досањај очекивани прелепи сан
Ветрови са свих страна
И неограђене стрмине

Плаче ми се
Ове сузе
Ништа страшно

Видим те у даљини
Свет нам се мења
Дани су минути
Минути дани
Векове не бројим

Да ли треба да будем
Најбитнија само себи, јер
„Љубав нема боље дана“

МОЈИ СНОВИ ИМАЈУ ОЖИЉКЕ

Моји снови имају ожиљке.
Сањам како клечим
пред сликама из прошлости.
Љубав нема боље дане.

Сањам....звездану јунску ноћ
твоје усне које клизе
низ прегиб рамена.
Кожа се јежи, и знам,
да љубав нема боље дане.
Осећам како пулсирам
у Твом даху, на граници
између живота и смрти,
али, љубав нема боље дане.

У игри наших судбина,
бирала сам улогу јефтине курве.
Играчке и робиње Твојих жеља.
Потиснула сам стварност.
Не желим да се пробудим.
Нити да се утркујем са данима.
Грлим утваре које ме прате.
Боже, како су кошмари лепи.
Моји снови носе ожиљке...
а љубав, љубав нема боље дане.

КИШНА НОЋ

Седим у парку,
Хипнотисан твојим осмехом.

Ту смо се упознали,
На месечини пољубили.

У мислима те чувам,
Док ме ветром грлиш.

Знам, ти си на сигурном,
Анђели те чувају.

Булеваром љубави,
Корачам поносно.

Још мало ћу да тумарам улицама,
Вином купујем карту.

Тамбураши свирају нашу песму,
Ти пусташ кишу и кажеш волим те.

САН НЕЗНАНЕ НОЋИ

Докучих за један час,
у дубини мирне ноћи,
да између нас вечерас
глас ће необичан придоћи.

Под небом се заклињем
да неутешан тај глас није мој.
А ти под бледим бдењем
месеца уснити немој.

И пред звездама зајецај,
иако те неће чути.
Над сувом земљом батргај,
само из ње може букнути

оно о чему сањаш сваке ноћи.
Тихи санак до ког ћеш довинути
у вечерњој глувоћи,
када сањиво љубе дуги минути.

Ја ћу у том трену просипати стих
који није важан, јер не долази к' теби.
Оно што у мраку изустих,
није више у употреби.

ПЕСМА О ЖЕНИ

Упознах жену,
Оштру а нежну,
Једне летње ноћи,
Ни слутећи да ће баш она доћи;

С' њеним доласком,
Дошло је и лето,
Један њен осмех,
У часу реши све то;

Све то што ме тишти и мори,
Преточио у речи,
Планина брига у реку се претвори,
Упиле су је њене очи;

И сада седим,
Чекајући нешто,
Извана варљиво лето,
Изнутра сибирски бледим;

Да ли ми је Бог шаље?
Питах се,
С' којим циљем и шта даље?
Одговоре чекам и надам се...

И ништа ми преостало није до то зрно наде,
Нада да ће зрно плажа бити,
Нада да ће се у мом загрљају,
Поново скрити.

ТО СЕ ТЕБИ САМО ЧИНИ

То се теби само чини да изаћи никад нећеш:
и кад пузиш и кад летиш – да се стално у круг шећеш.

Скривено је негде клупко што те до излаза води:
око тебе ил' у теби: тражи, бори се, преброди.

Ако клупко и не нађеш, а ти ћеш га изаткати
можда споро, можда тешко а можда ћеш одустати...

И предах је део борбе: то ћеш и сам већ спознати,
усред сјаја мрву таме с лакоћом ћеш препознати.

То се теби само чини да си први и једини:
многи су већ и пре тебе самовали у нигдини,
после многих искушења вратили се бољи, јачи
у невољи научили колико им живот значи.

ЉУБАВ РЕЧИ РАДО РОЈИ

Љубав једино није хтење
Траје док живот траје
Још је мање сновиђење –
Због љубави се не каје

Љубав речи радо роји
К'о свећа не догоревала
Она се оговарања не боји
И увек о љубави пева

Љубав је попут цвећа
Расветалој души замирише
Трена се сваког радо сећа
Она се гумицом не брише

Љубав мржњу руши радо
Није бес већ благи смех
У срећи блажено лептири
Било каква да је није грех

ИДЕАЛНА

Она може да ради шта хоће
Да пева, игра, имитира
Она може да се шиша на кратко
Јер јој коса расте довољно брзо
Она може да трепће својим тамним очима
Док гледа у подневно сунце
Које је буди
Може и да плаче
Само не зна да има разлога за то
Може друге да засмејава
Својим смешним понашањем
Вриштањем у тишини
Обично ноћу
Она ретко прича
Често нема о чему
А била би тако идеална

ПЕСНИКУ СЕЛА МОГ

Песниче, реци, не ћути!
Ти знаш како са речима треба.
Отерај црне ђаволе, протерај страх!
Кад песник погледа пут неба
само праведни доживе славу
а вештице се претварају у прах.

Гранчицу маслине за ревер задени
песниче села мог.
Детињству певај, брани наш дуд
и не дај да нам га секу!
Чувај наш ваздух, воду и реку
јер ништа није узалуд.

Земља је постала зверињак суров,
место бола и страдања.
Хиљаде невиних душа напуштају свет,
не стигну да буду пупољци
а камоли и цвет.

Зато запевај, не погни главу,
нек твоја реч зазвечи к'о мач.
Загрли човека, поклони се мраву.
Остави за нама црнило,
неправду и плач.

ПУТ

Љубав је јава а не сан,
Шуми и тихо броди,
С њом никад немаш план,
Не може да нашкоди.

Сваком срцу је блиска
Љубав нема, нема мане,
И ништа баш је не стиска,
Ушуња се и плане.

Путе и путе многе боји,
К`о роса заблиста чиста,
Нечујна је а знам, постоји,
Најјача и навек иста.

Ал` огањ често згасне
Натоппљен трајањем кише,
Порука и тад зна се:
Љубав даље путује, дише.

Љубав се не намеће,
Топла јој душа годи
У олтар молитве срећне
С вечношћу да се сроди.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Љуљашка снова лиром оплови
Узбуркан талас Душковог стиха.
Бродови нежја склизну к` о снови;
Атласно нежним валером слика
Вртом чератским рајски заболи.

Нема љубав боље дане, сада воли;
Емоције притајене ништит` стани;
Милинама–Трифунувић осоколи;
Аморових стрела летом у нирвани.

Безазленим акордима чезну слику;
Опроштајним стиховима исписану.
Љубавничким нумерама идилику;
Експлозијом емотивном одсвирану.

Дунава талас чезну Савино словце;
Атине торжество хрли у Карловце.
Нирваном у стихоплету погружене
Еклектике љубавности обљубљене.

ЉУБАВ ДИШЕ

Нисам од јуче без тебе –
време се круни као јастук стар,
изнутра лете перја успомена.

Дани нису гори,
само су изгубили боје.
Сунце и даље постоји
али ме не додирује.

Љубав?

Не, није отишла.

Само је обукла тишину
и села у моју шољу кафе.

Ђути, истином огољена.

У зеницама носим твоје одсуство
као звезду што је давно пала,
а и даље светли.

Не постоје бољи дани –
само други.

Јутра што не удишу,
вечери што ми леђа окрећу.

Ти си био мој неред и мој ослонац.

Сад сам брод без компаса,
сидро ми рђа у срцу.

А таласи, таласи
– ћуте твојим гласом.

Мирослава Мура Цвеитковић

„РИМОВАНЕ ИСТИНЕ“ О ЉУБАВИ

Многе тајне љубави – од давних земана
остају незнане до данашњих дана...
Осим у свету љубави наклоњеном,
појави се и у нарогушеном, посвађаном!
(И заволе се Ромео и Јулија,
принц Рудолф и Марија Вечера)

Тешка је љубав – одгонетка
без помоћи песника – уснулих дечака.
Многи „ору небеске њиве“
и, криомице, са нама живе.

Кажу – љубав „дође тихо, незвана, сама“
и објави се једног магијског дана,
кад и у души зајубори,
срце – убрзане кораке броји.
И не да другом да их кроји!

Душко, „принц из Провинције Доње“
и ђак Пучке школе,
о љубави све је знао
и једноставне опорукe завештао...

Кад се стопе сан и јава (тако ти се чини),
кад дрхтиш као „бреза на месечини“,
 све што додирнеш – продише
 и замирише,
тад „ не дај срцу да себе лаже и одустаје“
 док у небо узлеће и има шта да даје!

СВЕ ЈЕ ЉУБАВ

Све је љубав души која воли,
Чак и свака рана мање боли,
Пој славуја, гуска која гаче,
Пас кад лаје, кад мјауче маче.

Зима кад је и кад је врелина,
Срцу прија бука и тишина,
Срцу прија свако доба дана,
Мркло вече или зора рана.

Свака боја изгледа му сјајно,
Свако јело чини му се бајно,
Свака ријеч му као харфа прија,
Када волиш све је мелодија.

ЉУБАВНА

Кад се склупчаш поред мене
тада ми некако све добро крене.
Некако ми све дође мило.
Без тебе...не знам како ми је било.

Ти ту јеси, и ја тебе добро знам.
И када јеси и када ниси сам,
и шта ти се по глави мота, вије,
и кад напољу је топло и када киша лије.

Погледаш ме...време стане.
Престајем да бројим дане.
Престајем да бројим ране...

Тренутак је дан .
Дан са тобом је као најлепши сан.

То је све што знам.

ДАНИ ЉУБАВИ

Љубав је корен и пут до среће,
љубав од зиме прави пролеће.
Сви дани су за љубав створени,
ако су прозори на срцу отворени.

Ту љубав што је овде и сада,
срце је видело још од када.
Мислећи, нису то њени дани,
путеви су јој позатварани.

Љубав је ипак, пут пронашла,
из таме к'о звезда сјајна изашла,
сви дани сада су само њени,
прозори на срцу сви отворени.

И нема љубав боље дане,
и љубав нема године,
она се увек изнова рађа,
разум надвлада, срце погађа.

НИСУ ТЕ ТВОЈИ ЗА МЕНЕ ДАЛИ

Нису те твоји за мене дали
Отац твој, богатого рода
Ни срца вапај они нису знали
Нит крај кога душа жели да хода.

Нису те твоји за мене дали
Мајка што спрему ти даривала,
Да једне ноћи одеш ти њему
Благослов ти тај прижељкивала.

Нису те твоји за мене дали
Цео ти пород окићен бео
Данас су ето, приземни, мали
Кад један живот због њих је свео.

Нису те они за мене дали
Сиротан је, пусти га, селе
Говорили тако ал нису знали
Да твоје срце тугом невеселе.

Неће те они за мене дати
Месеци, дани године да прођу
Неког ћеш већ сутра својим звати
Селом кад свати твоји пођу....

Обриши сузу, кад крај ме' прођеш
Моји снови одавно су пали,
Можда ћеш у животу боље да прођеш
Јер, нису те твоји за мене дали...

* * *

Можда ће се једном у животу срести,
можда ће се поново негде уплести,
ко дах неверне жене што ће лутати,
наше сенке ће се такнути ал ћутати.

Ко малене реке уливаће се у друге,
неке тамне, неке шарене ко дуге,
сакриваће месец поливене сунцем,
глумити птице, потискивати луталице.

Вечито ће нека звезда да их копка,
зашто је свако сутра само клопка,
Тражећи по усамљеним страницама,
своје ласте заробљене у самицама.

Певаће кроз усне филигранске ноте,
док срце лупа вечити фалш срамоте,
и можда ће се једно другој свести,
ал знам, никад се неће опет срести.

ХЛАДНОЋА

Како време брзо лети,
Опет је дошла зима,
Твога осмеха нема на мети,
А срце тугује у недрима,

Тад нисам ни осетио,
Твој хладни шамар,
Који ми је запретио,
И десио се дармар

После тога ништа није исто
Ни јасно ми ништа није,
О том дану ја размишљам често
Али временом се празне батерије.

Ишчекивању крајће доћи,
Једном ме више неће бити,
Твоје ме речи неће грејати по хладноћи,
Нисам ни замишљао да ћемо се тако удаљити

ПОГЛЕД У БОЈИ

Тражимо дане у којима љубав из погледа плане.
Тражимо љубав и када дан посиви јер се и тада живи.
У њу може све да стане и ту остане.
Све што живиш и доживиш, кад те боли, кад се воли,...
На растанку она плаче од нас јаче.
И од среће зна да скаче.
Све то уме, а и друге да разуме.
Да ли знате нешто веће што нас покреће?

Знам где живи. Иза ока кад провири
засветлуца као звезда из тог гнезда.
Све што видиш, она види. И што чујеш, она слуша
јер љубав је наша душа.
А са једног места гуди, ослушни је поред груди,
осетићеш испод срца, исто куца.

Љубав тражи да се одважи, да се вине у висине,
да се огрне лепотом, да се бори са животом.
О њој рећи, све је мало, али се ипак запитајмо
да ли може да се снева кад је нема?
Одговор пред свима стоји, такав санак не постоји!
Сваки дан је лепши, бољи са погледом у боји.

У ДНУ ПОЉУПЦА

Тренутак који ме сажима
у бесконачност сингуларности
у тачки спокоја прозраченог
енергијама твоје премеке душе
у ружи пољупца, валцеру латица
плесу језика, на језку музике снова
у ритму плеоназама лакоћа
усне ми дотиче громом дубина
игром стаклених перли гони ме
тај зачарани жар ововремени
секунда сада и увек и заувек
нема бољих дана за лепоту снохватости
улови чар и узвини се, у пируети искренности
истинитог преплитања плесних корака
прстију по глатко исполираној површи гитаре
виоине, клавира, виолончела, флауте
одсвирао си љубав на цитри душе и срца
струне и даље брује вибрантно
сада је тај трен када улазимо у опште
сједињујући сва искуства још од неолита
у камењарима пресећања у дну пољупца чуче
неке нове лепоте, гуче голуб мира
љубим те све дубље и дубље
у бескрајном сну неповрата

У ПЛУЋИМА

У плућима онога, приповедају,
Ко пати за неузвраћеном љубави,
Цвета цвеће као на усамљеном гробу.
Оно му плућа дере и крвавим чини
Па покушава да кашљем тешким
Избаци то што га тишти.
Али каткад, догоди се да корење испуни плућа
И читаве цветове напоље истера.
Тешко дише, бори се за дах,
Крв тамна са латицама тече.
Многотрпељив мора бити
Да га не сатре тај бол. Ко игличаста прашина
Бразда му фину унутрашњост.
Лека за то има– сазнање да вољен је.
Ако цвеће покуша да одстрани силом,
Изгубиће могућност да икад више осети љубав.
Неоплакано и страшно време тишине,
А на другој страни светлост...
Онда је боље и умрети него заборавити оног
Кога си некад волео. Јер љубав никада неће имати
Боље дане од ових које тренутно дишеш.
Из плућа, из најмање бронхије стиже
Гребе, крвари, ал` не може се без тога
Љубав нема боље дане, па нека се и неузвраћеном зове.

ЗАГРЉАЈИ И ПОЉУПЦИ ПРВИ

У процепу између Сна и Јаве стигао си до мене
Лик чаробним штапићем цртан маштом вајан жељом
сањан
На сапима Вранца ватрама черге горела нам тела флуидом
невидљивим
Љубав нема боље дане у срцу акорди виолина трептаји
жеље
Сапете у телу као Вранац у коралу музика тихо нашу песму
свира

Поред камина искрама страсти и Снова се поигравали
маштали немирима
Постеља Пахуља таласи модроплавог Различка покренули
су немире тела
На срцу акорди и струне виолина плам запале искрама
Искона
Загрљаји Бођоша кристали иња и Пахуља блистају у оку
заљубљеном
Тела ватрама жеље и Снова горе љубав нема боље дане
Љубав споне које нас спајају срца подрхтавају немирима
Живот уткан у нама
Загрљаји и пољупци први у тек пропупелим телима на
Пахуљи илузија
Љубав нема боље дане у Различку боју ока види и
баршунастом плашту ноћи

Нога боса на тепиху од маховине путевима
Времена и Живота
На прагу љубави Сном корача рингишпила круг
када су се први пут срели
Када је Пахуља његове жеље на њен длан слетела
када су их вали љубави понели

Сигурни су били да су се већ једном догодили у Искону
и на Прапочетку
Провиђење им је стазе љубави трасирало љубав им у
венама струји
У процепу Сна и Јаве плам ватре черге их греје и прве жеље
и први Снови
Сваки нежни додир жељу распламсава погледи који се
траже

Сан им дан ноћ кратко траје љубав нема боље дане
Погледима жеље исписују јер времена нису имали да их
изговоре
Мислима тела спајали пољупцима испијали страсти и буре
у њима
Вулкане оживљавали учили језик немушти из погледа из
Сна и додира
Анастасија Катанић
„Љубав нема боље дане“

Не долази љубав кад зовеш је гласно,
Већ када ћутиш и када за све је касно.
Кад ни светло на прозору више не мари,
А дах ти је слаб и од самог себе крвари.

Дође кад без речи станеш пред себе,
Док у грудима нешто те изједа и гребе.
Кад сасушиш сузе да не кваре лице,
Док ноћ ти шапуће старе убице.

Не бира зору, ни благост, ни дан,
Већ рану у теби што чуваш за сан.
Загризе месо, срж што не плаче,
И изједа док срце и душа скиче.

Ал' љубав не тражи, љубав не даје,
Она те ломи кад све друго стаје.
Уђе ти тихо кроз кржаве ране,
Јер љубав, знај, нема боље дане.

БЕЗИМЕНА

Једне јулске летње ноћи,
у један кафић сам ушао.
Уморан од живота као стари пас.

Убрзо сам хтео отићи,
али нисам ни слутио,
да ћу чути неки предиван глас.

Памтим један осмех најлепши,
који ми је нечујно рекао:
“Молим те, не заборави ме.”

Памтим једне блиставе очи,
које су ми рекле све.
Једино нису твоје лепо име.

Тада сам већ знао.
Срце је памет изиграло.
Душа ми је била заробљена.

Ноћима сам те сањао,
сваку сам звезду питао:
“Где је најлепша, Безимена?”

Неко је некад рекао:
“Љубав увек можеш тражити,
ал’ права ће тебе пронаћи.”

Ја сам се ње одрекао.
У њу нисам желео веровати,
али изгледа да то си била ти.

ОЧИ ЈАСИКЕ

Испечатиран жељом за тобом,
као пегаме сунца,
склон сам да биљу и цвећу
рецитујем најлуђи дах вечног,

сама си у овој пустињи
од мог израубованог срца,
натрпаћу ти у косу деверике
са позлаћеног дна – речног.

Пролеће је, свима се од цветних пахуља
олако замуће слике,
помаља се у даљини нешто,
као у магли прозирно, плавооко,

ходам тихо кроз густе честаре,
тужан ко очи јасике:
привиђење је само лажна нада
обешена о мутно око.

Сањам да си моје скретање
за најсочније дивљине,
консијерж што разноси
ово моје срце ко перје фазана,

излудело сам чекање
у пољима маслине,
нестрпљив да нам се
за ноге вежу сви путеви и сусретања.

СТВАР САДАШЊЕГ ТРЕНУТКА

Остала је љубав као сироче,
да ме уплашено чека на перону.
У коферима само фрагменти душе,
и празно срце у пуном вагону.

Илузија о неком новом сутра,
фластер је на растрганој души.
Ноћ је густа, далеко је до јутра,
а свака мисао као удав гуши.

Као лопов, желим преварити разум.
Окрећем странице познате књиге,
али узалуд је, у срцу је вакуум,
и све опипљивије су моје бриге.

Дочека ли нека љубав боље дане,
или увек сваку илузије сахране?
Можда је и љубав као муња,
ствар једино садашњег тренутка

А ПАКАО ЈЕ СВЕ БЛИЖИ

Сваким даном ближи смо паклу
док слушамо гује и створове разне
што урличу, цвиле,
зује, лају, реже ил' кевћу,
док их сваког дана слушамо
како лажу да пакла нема.

А сваким даном ближи смо паклу
и у гомилама идемо ка њему
као овце са пашњака
што пред кланицу полако стижу.

Сваким даном ближи смо паклу
и зато ми дај да те љубим
док нас сумпорни огањ
свом силом не захвати,
нека нас сада и овде
љубавна ватра обузме
и ако треба нека у њој изгоримо.
Волим те, много те волим
и нека изгоримо заљубљени,
загрљени и у инат Сатани
слободни.

ЉУБАВ НЕМАМ БОЉЕ ДАНЕ

Љубав нема боље дане
И никада не знаш
Да ли ће сутра постојати
Да ли ће болети и даље
Или ћеш схватити
Да то љубав никада није ни била
А ако чекаш боље дане
Онда боли
А љубав треба
Да лечи
Старе ране
Не нове
Јер ако постоје
Онда то љубав није
Само има добру маску
И баш зато
Љубав нема боље дане

КАПРИСОН

На дну чаше осташе боја,
траг бољих дана, привидног слоја,
пола испран спаршне олује
што љубав у грудима нашим свесно окружује.

Сенка у пролазу
и даље мирише на наранцу,
сама приђе, сама прође,
сама воли, сама мрзи.

Укус цитира када наду у незнању нађе,
превијају се боје романтике на твојој блузи,
упијају их наше кожане поре,
једино се тинте прошлости сећају заробљене ћутње златне
зоре.

Миријана Данковић Маџовић

ЛАТИЦЕ ЗА ЉУБАВНУ ПЕСМУ

Скупљам латице речи да их у песму сложим.
Скупљам комадиће љубави да огрлицу стихова нижем.

Ал' залуд губим време.

Не умем више љубавне песме да пишем,
Не умем више споменике љубави да дижем.

Капљу дани као капи кише.

Ланац година спутава корак.

Вољеног бића нема више.

Рађа се стих мрачан и горак.

Јесен се у косу уплела.

Радосна јутра не свићу више.

Не верујем у лажне приче да време ране брише.
Живот ми постао тамница без сна, наде, осмеха и лица,
без росне зоре, боја, мириса и сунца.

Питају: како? Питају: зашто?

Зашто живот у мрак претварам?

Кажем:

немам више са киме да сањам,
немам коме љубав да поклањам,
а, љубав је ...

љубав је највећа Божија тајна,
окосница живота,
симбол рађања и настајања,
исцелитељ свих људских рана.

ЉУБАВ

Пет је слова саздано у речи
која руши брда и литице,
због које се и моли клечи
све док сузе обливају лице.

Има доста речи од пет слова:
прича, песма, сонет, мржња, књига...,
ал' ни једна не пече к'о ова –
к'о аждаја ватру када рига.

Не можеш јој никад доакати,
она чини како јој је мило.
Небом кружи као соко сиви.

Смејаћеш се због ње и плакати.
Ти је стрелом погодиш под крило,
мислиш мртва а она оживи.

НЕОПХОДНОСТ

Неопходна си –
као што ми требају
ове очи
што те домаштавају
и безгранично љубе.
Као чврсте руке
што те чувају
од заборава
и злих духова..
Неопходна си –
као ријечи
што зазиру од недоречености,
а у фанатичном недостајању
воде љубав с тобом.
Као Бог
којег овог пута
не молим за опрост –
ако гријех
си ти.

НЕМА ЉУБАВ БОЉЕ ДАНЕ

Можда нас све иза боли
и све пред нама
заводљиво ваби, ипак –
Прави час је баш сад,
Сад је тај час у ком мир је дубок
и увиди су (по)свуда
и зато:
додирни ме дахом,
(п)оствари ме
погледом,
изнедри ме сопством,
разгали ме доброто
Нека ођекује ехо
посвемашњег
разумевања
(винимо се у свитања,
заронимо у сутоне);
Само то нам
преостаје,
Зар не?

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Моја љубав живи једном
А рађа се безброј пута
Сваки живот као мачка
Око срца шуња, лута

Седам пута ошине га
Бритко снагом кочијаша
Натера га у бег, у кас,
Па ухапси робијаша

Што из груди побегао
Ископао пут кроз ребра
И на нос ми изашао
Усуд вечни овог себра

Ове душе шаренице
Што у исту замку хита
Увек жељна исте сласти
Увек трагом среће скита

Некад лако загуби се
Други пут се с неким нађе
Трећи пут заборави се
И задеси усред крађе

Што осмеха, што погледа
Што секунде, што вечности
Лете мисли без компаса
До јутара, до тајности...

Моја љубав воли тренут
А пали га снагом звезда
Венац сјајни у очима
Око центра, тамних гнезда

И она се тако дичи
Као летњи свици ноћни
Топла попут ведрога неба
Над облаком замах моћни

Чамца који плови дане
Морнара што вечно лута
Док га копно не привуче
И покупи срце с пута.

Моја љубав живи као
Да стотину срца има
А заправо једним куца
Поплавља га као плима

Па се онда вешто игра
Два корака назад хита
Ставља мамце, путоказе
Нешто смишља, свашта пита

И на крају, кад сан дође
И у тмину клизне јава
Снагом једног мирног мора
Она тад у њему спава.

СЕЋАЊИМА СВОЈУ ТУГУ БЛАЖИМ

Само једном у тужном животу
Волео сам дивну плаву жену
Све ме сећа на њену лепоту
Срце носи болну успомену.

Беше бајна као горска вила
Са осмехом небеског анђела
Бујна коса мекана к'о свила
Лепотом је цео град занела.

Поклони ми дивно срце своје
Плетенице дуге, плаве, миле
Заволела тужне очи моје
Што су сетне к'о и њене биле.

Захваљивах на свему природи
Што подари тој прекрасној жени
Благосиљах мајку што је роди
И судбину што је даде мени.

Усне њене док су ме љубиле
Руке нежне косу миловале
Звезде су ми на дохвату биле
За мене су оне само сјале.

И кад срећи није било краја
Узе ми је судбина сувисла
Наста време болних уздисаја
И живота без среће и смисла.

ПОЉУБАЦ

Видео сам све славне Пољупце!
И?
Пророчанство су били овог Пољупца

Пољубац њихов избеглички
није аристократски Пољубац Климта
на крхкој петељци од злата и цвећа
Пољубац овај израста из бетона
кроз орнаменте преживљавања

То је Снага избегличког Пољупца

Пољубац овај
није Пољубац Ајеза
узнемирујуће величанствен
што изазива сенке да изађу из сенке
Пољубац овај избегао од избеглиштва
себе крије обуздава
да не сагори олупине сапутника

То је Невиност избегличког Пољупца

Пољубац избеглице!
није Мунков пољубац

Мункови љубавници сливају се у једно

Љубавницима што беже дат је предах
под опсадом лица сливених са прошлошћу

А они загледани
у будућност Пољупца

ЉУБАВНЕ БРИГЕ СТИГНУ ПРИДЕ

То да љубав нема боље дане
и у песму Душка Трифуновића
успе, давних дана, да стане
и ту за вјек и вјекова остане.

За њу је увек право време
и кад је прати какво мучно бреме,
са њом се лакше, у друштву, осване,
с њом се свет наопако окрене.

Увек боља може бити, издалека се види,
ко са стране воајерише, од актера, лакше дише,
о евентуалном раскиду не брине бригу
ни у малом, ни у великом мисаоном кругу.

Над њом треба лук велелепни градити,
у њој се огромном силом сладити,
треба јој се дивити, а најважније је сачувати,
токове њене утемељено следити.

У њу се не сме безразложно сумњати,
за бољитком стално треба трагати,
искрено јој се неспутано предавати:
организовано, и без мере. Успех – храбар бере.

Љубав има вредносне мере,
с њом се најбоље „воће” убере,
за њу је увек баш право време
јер човек нестане док се окрене.

ТИ

још увек пишем песме
квргаве невеште песме
од речи дворац зидам
за туђе очи нису
а ни за туђе уши
живиш у речима мојим
и добро ти је у њима
ту те пронађем увек
кад гласа од тебе нема
ту си нежан и благ
и увек за мене спреман
из њих ме чежњиво гледаш
и желиш мене мене
умирем пишући песме
и опет се у њима рађам
тужне рањене песме
а ти ме чекаш у њима

Весна Лукић Паунковић

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Љубав нема боље дане,
ти са своје, ја са моје стране,
И шта ћемо сад!
Хоћеш ли ми тихо прићи?
Загрлити, нежно образ пољубити, увис дићи?

Моћи ћемо тако стално,
лепо, нежно, обострано.
Сваког дана, све до петка.
Онда опет испочетка.

Љубав нема боље дане,
нема кривца, нема мане.
Пољубаца на све стране,
За љубав је време сад!

Нек све пршти, нек се тресе.
Вртлог среће нек понесе.
Све врлине и све мане
Љубав нема боље дане

Осим овај час!

ДАН КАДА СИ ОДНЕЛА ПЕСМУ

Субота, 22. март

Нарцис који си донела се осушио
гледам латице како једна за другом падају
расипајући се у прашину.
Миришљава свећа догорела
и пламен се у очају губи.
Покушавам да напишем стих,
несмотрен,
детињаст,
млад,
али не успевам.
Сва моја уметност отишла је с тобом
и остао је мрак.

Александра Ђорђевић

МОРФОЛОГИЈА ЉУБАВИ

У марамици тихо згужвана
сањала сам; прогледала
твојим даном; сад знам:
значила сам.

Ни мање ни више
нисам него тог дана,
првог дана
кад си ме изустио.

И увио, и спаковао,
и миловао целу.

Верујеш да сам се под прстима твојим
обликовала, а ја под језиком
струјала...

Ни мање ни више
јесам стабло твојих речи,
повезница – временска и условна.

Мењам се
како значиш
и китиш ме,
везујеш.

А знаш да сам независна,
изванврста,
проширена твојим наставцима.

САН

Јутро се роди
у позни час,
смени мрклу ноћ
бескрајну...

Начас се разли светлост,
замириса чисти зрак,
проструја кроз груди
милина.

Очи добише сјај.
Као да нестане зиме –
одједном крочих
у мај!

Анђела Јаначковић

ЉУБАВ ЈЕ ВРЕДЕЛА

На почетку си ме често питао „Зашто ме тако тужно
гледаш?“

Говорио си: „Не брини љубави, ником ја тебе не дам“
Твоје речи су биле од меда слађе
Ништа ми у животу од тебе није било драже

Одлучила сам да се нашој љубави предам
Све лоше што су ми о теби рекли, нисам хтела да гледам
Те приче нека иду на душе њихове
Теби је место крај мене и међу моје стихове

Због тебе сам почела срећне песме да пишем
И да ме без ваздуха оставе, крај тебе пуним плућима
дишем

Све што сам ти причала, ти си разумео
Знам да ниједан човек не би боље са мном умео

Одлучила сам да будем на твојој страни
Када је лепо, али када дођу и тешки дани
Одлучила сам да те волим у добрим и лошим данима
Са свим твојим врлинама, манама, добрим и лошим
странама

Истина, на почетку сам те тужно гледала
Али ти се ова душа јако брзо предала
Видиш, коса нам је заједно оседела
А то значи да је ова љубав вредела

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

– Рекла сам: „Љубав нема боље дане...
јер сваки је диван – кад с тобом осване”.

Када се пробудим крај твог лика,
свет постане песма без иједног крика.
Ти си ми јутро што топло стиже,
без речи – али увек све ближе и ближе.

Са тобом кораци не знају тежину,
ниједан минут не носи тмину.
Смејемо се ситним стварима гласно –
И у том трену све нам је јасно.

Љубав није драма ни грмљавина –
већ жар што се чува, далеко од ломљавина.

Све што сам сањала – у теби дише,
и све што је лепо, сад ми се пише.
Љубав је кад не питаш шта да дајеш,
већ само волиш, и просто – трајеш.

Ти си ми време што не одмиче,
моје сада, кад све утихне.
Кад мелодија нежно у ноћ завири,
сваки додир – као песма свири.

Љубав нема боље дане,
јер кад волиш – време стане.
Не постоји бољи, ни светлији час,
од оног кад љубав загрли нас.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

„Све је сад и никад више”,
рече једном песник врли,
онај што је стиховима
умео да свет обгрли

и љубављу да позлати
тиху патњу и бол јаку.
Љубав утре и надвлада
сваку сузу, тугу сваку.

Љубав дође, стане, крене...
Срце куца – лете часи.
Не можеш јој никад ништа –
„сама пали, сама гаси”.

Кад се роди, будеш мален.
После расте, па се чудиш
одакле ти та висина,
та дубина коју будиш

док идеш кроз нове дане,
па се смејеш, мислиш: лудиш,
а у срцу знаш – истина
да је једна и једина:

Љубав нема боље дане –
сваки трептај посебан је
и због тога, баш због тога
живот вреди све док траје.

О ЉУБАВИ И СЛОБОДИ

Љубав је хармонија душе и тела,
А каткад је и Ахилова пета.
Уме да буде отровна стрела,
Из руке вољеног одапета.

Но, самодовољност је опасан мамац,
Бледа слика јаства, лажа, паралажа.
Тек кад постанеш сам себи странац,
Схватиш да си сопствена фотомонтажа.

Неисказано временом почиње да боли,
Ћутња је само јефтина реклама.
Поштеније је признати јој да је волиш,
Нег' тајно јој посветити хиљаду песама.

Љубав је једини граничник слободе,
А слободи је човек тежио одувек.
Љубав остаје и кад вољена оде,
Љубав превазилази човеков век.

НЕДЕЉА

У понедељак сам је испратио до стана.
Она је привремено са лимана,
а ишли смо у биоскоп тог дана.

Већ од уторка једно другом нисмо били страни,
па смо, са децом, цртани гледали,
у великој, смехом испуњеној сали.

Ни у среду нисмо стали,
те у жељи да је видим опет,
дао сам јој један мали цвет.

Тај мали цвет, за њу тада цели свет,
већ у четвртак био је мало блед.
То јој није одузело радосни поглед.

У петак ми је рекла да ме воли,
а ја сам ћутао и могао да одолим
да не кажем исто.

Нисмо били са осећањима начисто,
па сам је у суботу опет видео,
иако сам се претходног дана постидео,
схвативши да сам јој се можда мало и свидео.

Али у недељу се без поздрава одселила
и само лепо сећање за собом оставила.

Данијела Илић Мићовић
Кад ти дођем

Тамо где спаваш угрејано је
и меко
две жаруље
једна изнад дрвеног кревета
чији душек цвили још од 1989.
ујесен
кад је баба умрла
кућу смо од ње наследили
и нахтасну поред кревета
на њој лежи књига
обележена још од прошлог лета
кутијом шибица на 63. страни
чекаш ме да уђем
на та врата
обучена у бело
да окренем страницу и кажем
вратила сам се
у тај кревет
угнездиће се жар – птица
а душек ће престати да цвили
насмејаће се.

ПУТ СВИЛЕ

Више не говоримо
Само врата одзвањају у г-кључу
Све браве смо променили
Лица и маске
Удове и грудобране
Све смо скинули
Раскомадали се
Постајали фетус ин фету
У магновењу

Онда је тишина загребала по паркету
Као да имамо мачку
Коју никад нисмо удомили
Деци смо поделили старозаветна имена
Ставиљалии смо зарезе
У оквир од врата
Као да имамо још нешто
Да кажемо

Урадили смо све како треба
Али је оквир постао ам
Око врата наше деце
Лепо смо их урамили
Онда смо заћутали
Свако у својој чахури

Све је то Љубав
Жарко Радовић
Најбољи дани за љубав

Љубав нема боље дане,
није месец што сја кратко,
она тиха звезда у срцу,
што пролази кроз све, кроз горко и слатко.

Љубав нема боље дане,
вечно траје кад све нестане,
жива ватра што не сагори,
греје срца кад тело боли.

Љубав је дом, без зидова и врата,
што дише тихо, као зора златна,
требају јој два имена ноћу,
загрљено спава у једном: волим и хоћу.

Зато чувај ту ватру нежно,
јер љубав је дом, бескрајна снага,
нема боље дане, јер она је сама,
запис у срцу, што вечно гори у нама.

ПЕРЛА У СТУДЕНОМ

Године шапта и држања за руке
у суморне се кише Сарајева слиле,
и небо и капи носе нам поруке:
за тела страсти уставе су се дигле.

Није била скромна соба Национала
достојна чари твоје лепоте чедне,
ноћи чежње што си годинама дала,
нити ноте беху твог дрхтаја вредне.

Није бела груба постељица знала
с таласима тела како да се носи,
неспремна, поспана и онако мала,
ноћ дуга до јутра шта и њој доноси.

Ниси ни ти могла затечена знати
круну што ће у капима росе вреле
на твојем челу као јутро заблистати,
у тренутку кад су путеи нам се среле.

Чула је једна и знала Васиона
жари жудње што нас диже до Амвона,
дрхтаје неба кад се шкољка отвара,
првим бљеском када перла проговара.

ГРОЖЂАНА

Концем од смеха повежи ствари,
да ти на врби грожђе за зри.
Поједеш зрно, а лудо семе.
потера крвцу да опет ври...

Прокључа чежња, прође кроз теме.

Доконим` пусти да броје време.
отерај их у лепе три.

Вечна младост нек ти је бремене...

Зацрвени се, опет, од слатке треме,
увек је доба за љубав шеме.

Да центрипетално сви к теби лете,
ТВОЈЕ СУ (Н)ОВЕ ДВАДЕСЕТЕ!

„ЉУБАВ“

Љубав извире из вулкана
Рађа се у очима детата
Осмехом невиност зоре дозива
Дању плови и обитава у срцу боема.

Чека у реду за бескућника
Раскрилише се марципани мог срца
Створено је оно да за љубав куца
Не да љубав да жедна и сама смуца .

Алејама бесконачности сапутника тражи
Само уз љубав њој је дан милији и дражи
Загонеткама живота решава ребусе среће
Потајно се искрада из постеље сваку вече .

Данас је време за љубав ,није јуче нити сутра
Сваки трен радује се већој жељи у весељу
Испросиће своју невесту и венчати се у недељу
Круна праве љубави заслужује сваку медаљу .

ЈЕСАМ ЛИ...

Јесам ли ти причао о тихој киши љетној,
о вјетру који се заљубио у тамни облак и сузу?
Јесам ли ти причао о вјетру који кишу грли,
о пуној шаци пијеска морског и капи сузе вреле?

Јесам ли ти говорио о тишини из бола изниклој,
о сјенци испод тамног кишног облака и сузе?
Јесам ли ти говорио о поети и пјесми која плаче,
о капи сузе вреле која се у пјесму угнијездила?

Јесам ли ти зборио пјесму о пјесми нерођеној,
о сузи исплаканог из пјесникове сузе вреле?
Јесам ли ти зборио о жељи у паучини заплетеној,
о бијелој снијежној пахуљи и сузи у пртини?

Јесам ли ти причао о крхкој пјесми безгласној,
о пресахлој сузи која је канула низ жице виолине—?
Јесам ли ти причао о виолинисти који плаче,
о догорелој воштаници и сузи што се котрља?

Јесам ли ти говорио о поети и перу које јеца,
о сузи што огањ ништавила грлећи распирује?
Јесам ли ти говорио о пјесми без очињегга вида,
о уснама жарним и сузи као пелин горкој?

Јесам ли ти зборио пјесму о очима сјетним,
о пјесми уснулој и сузи којој живот измиче?
Јесам ли ти зборио пјесму о умрлој пјесми,
о грумену земље што сузу прекри? Јесам ли?

САД СЕ МРЗИМО

Сад се мрзимо.
Да! Мрзимо се.

Тела наша мрзимо
Што су се у крви
И скерлетној ватри
Тако мило и мекано
У једну душу стапала.

Речи наше мрзимо
Које лепршаше из уста,
Розе конце везујући,
Нас заљубљујући.

О Боже, шта сам могао
Друго све урадити
Док са њом бедном
Троших време златно?

Како те сравнила!

Али у њено доба
Ниси бринуо ништа
Сем ње – вечне.

Сад те опет мучи
Пошаст блатна.

Судба ми одреди бол и мил –
Боже, дај ми је опет!

Марија Тузанчић

ДА ТЕ ЧУВАМ

Да сам раније сазнала да постојиш
Спретно и одлучно бих написала једно писмо
Врховној власти судбинске линије
Са молбом да ми све грешке прикрије
И да нас упозна једно с другим
Прије него што узмемо ноћ од будних.
И прије но украдемо снове свих сањара,
И прије него туга крене да бдије,
И прије но се претворимо у оно што се зове бајка,
Јер нам времена много остало није.
Само да сам раније сазнала да постојиш,
Пред судбинском власти бих била много убједљива.
Не бих била много бојажљива,
Јер лака је борба кад неког волиш.
И само да сам раније сазнала да постојиш,
Као сан скоро надохват руке,
Замолила бих да ти све дане круте
У мој календар ставе.
Замолила бих судбину да те чува
И да те чувам.
И да те волим најдаље.

У ЉЕСКУ

У овим собама, завесе од лила и коприва ти прекрајам у
кошуље,
из пупка ми расте поноћник, из грла врежи месец
стопрсти,
а ти, ти си овде од свега сем од ткива, од кости развејано
пророштво.
Овде, овде си од липа,
од пергамента плесњивом зором досниван песмом вила
хазардних.

Лучоноша те тражи по немој земљи,
погрешно је скренут завером ноћних птица,
вилајте преоравају за тобом познаници, сватови би да те
воде у пир
а ти, ти си овде из стрељива сув прах,
пришт мојих прстију и бденик, ноћ презрела и гњила у
љеску
и нигде ниси био стварнији, него сад.

Ја сам узјмила гордост чаробнице и саглас ноћних
створења,
одбила жалац громовника и глас сирена,
обмане доста има ван ових соба,
отворила сам сва окна да ти се сан може искрасти преко
поља,
а ти, и даље унутар свега
и коморе и предсобља, ходаш.

Ја бих, ја бих свадбену копрену на чело,
ја бих ти њиве овде прострла и ђедовину,
досањала завежљаја ситнеж и летине,
сојенице ако треба и пештеру с прапочетка изрвала,
а ти, спушташ се на маховину,
тихи језденик давна витештва, разгрћеш небо што црвени
и сањаш... Године.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Када се љубав једном привуче
Ту негде срцу близу
Зграби је не дај да се извуче
Најчешће нема своју репризу

Не одлажи дај јој шансу
Нема код ње хоћу нећу
Не одлажи ту романсу
Сутра нећеш наћи срећу

Она нема боље дане
Најбоље је време сада
Не чекај да зора сване
Нек отпочне сад балада

Сва је корист од живота
Ако ти се љубав згоди
У њој лежи сва лепота
Њој се радуј њом се води

Све је без ње једно ништа
А ништа је уз љубав све
Нек те вуче ка њој машта
Нек се љубе душе две

БЕСМРТНА

Говори тихо тек да напоменеш
како је љубав бесмртна,
ако те ико чује и окрене се,
заћути.

Нека те упита погледом дугим
да ли си сама.

Нека стоји дуго на киши чекајући
да дођеш.

Говори тихо тек да се чује
да љубав не може умрети.

Све што се роди има крај,
све што дође, нестане,
злато ће изгубити сјај.

Али она не може да престане.

Говори тихо, да не чује нико
како си чезнула да ме видиш.

А ја ћу доћи,
и гледаћу дуго у тебе
када те чујем и када се окренем,
и када схватим.

Да је љубав бесмртна.

Љиљана Нантиселић Новаковић

ПОСЛЕ ТЕБЕ

После тебе узалудно живим
Расуло се време у бесцење
После тебе ничем се не дивим
Дробила бих стење у камење

После тебе свет је наопачке
У простору распуклога неба
Уписане три последње тачке
После тебе ништа ми не треба

После тебе пакао у рају
Букти као несагорив жар
Дан је проклет у смирају

Под покровом ноћи као зâр
Док сазвежђа звезде рађају
Минем ли ти кроз мисао бар?

СВАКАКО НЕКАКО

Свакако кад те видим,
улепшаш ми дан.
Степеник прескочиш, махнеш
у колотечину отперјаш.

Трен, осмехом обасјан
срца зашуме залисци.
Образа блиставог одсјај,
прелепо лепи утисци.

Некако кад те и не видим,
банеш ти, дођеш у сан.
Пишеш ми, бришеш казне,
штипнеш, па одлепршаш.

Реци време и место,
нек' стане проклети сат.
У сновима си пречесто;
'Ма злато, добар дан!

ДОБРО ЈУТРО

Добро јутро!
Како си спавала?

Нисам спавала
Пољупце сам теби давала!

Спавала си, спавала
И ја сам спавао
Али сам те љубио
И нисам те будио.

Шта? Љубили смо се у сну?

Да! И било је као у сну!

Јао, што је напољу лепо!

Волим те!

И ја тебе!

Изволи... То је зато што те волим!

Хвала ти на овом цвету!
Добро јутро и теби и целом свету!

РЕЦИТЕ ЊОЈ

Реците њој да сам срећан, као...
Да се смијем и радујем цвијећу,
да ми баш никад неће бити жао
што је угасила сву моју срећу!

Реците да волим неке друге сада,
да се заљубљујем небројено пута
после кише, из дуге роди се нада,
ал не да ми душа поднебесјем лута!

Причајте о човјеку радости и среће,
пјеснику који пјева о љубави само.
Немојте рећи да ме љубав неће
и да је у свој живот очекујем амо!

Реците, да њу не чекам више као тада,
да мање лажем, ове што сад волим,
прећутите да ми се угасила свака нада
и да још нисам успио да је преболим.

Причајте да блистају све животне стазе,
да могу да бирам са ким, куда и гдје,
не причајте да ме к'о опушак газе –
да сам живи мртвац, откад нема ње.

ТО ЉУБАВ ТИШИНОМ НЕСТАЈЕ

(Душку Трифуновићу)

Месец посребрио звезде,
Нестварном лепотом сјаје,
Уздиже се нежност,
То Љубав тишином царује...

Чежњивих двоје
Плове плаветнилом
Импулсивно без страха
То Љубав тишином царује...

Лудо искрени
Задовољством испуњени
Безгласно одолевају страсти
То Љубав тишином царује...

Мир у ноћи,
Као млечни пут
Бесконачан оставља траг,
То Љубав тишином нестaje...

У СЕНИ РАСПЕЋА

И ти си трпела, Пресвета Мати –
све ударце бичем, и звекет клина,
и копље у ребру, жртву што прати
од самог рођења Твог Вечног Сина.

Док вапај и сузе молитва кроти,
а паства постаје нељудска врста,
прва си умела, у тој голготи,
да препознаш терет Христовог крста.

Уз поклике смрћу језици труну,
а хула и камен с руку се стреса –
опрости нам, Мати, од трња круну:
за наше су грехе мала небеса.

Не гледај нам душу – видела све си.
Нисмо се одмакли даље од срама;
под сопственом влашћу држе нас греси...
још увек је Христос распет у нама!

УГАШЕНА ЉУБАВ

Последњи пољубац ватрени
топи се на њеним уснама.
Задњи поздрав жени,
са осмехом и сузама.

Ношена ветром њена коса дуга
милује моје преплануле груди.
Као да говори да наступа туга
дубоко у њима, у срцу што жуди.

Њено се тело лагано изви,
у шаџи ми оста само њена рука.
Али и она поче да ми клизи;
излете стрела из напетог лука.

Угаси љубав и уништи снове.
Топли осмех наједном неста.
Само сузе низ образ плове.
Још једна љубав заувек преста.

КАД ЉУБАВ ЋУТИ

(ревијално)

Љубав се не враћа.
Она само остане у стварима –
у јутру што не мирише исто,
у кључу што шкрипи као уздах,
у чаши што чека нечију леву руку.

Љубав нема боље дане.
Све што је била, већ је постала –
у једном погледу,
у кораку који је стао
пред туђим вратима.

Не тражи је у речима.
Њу више носе ћутања.
Ту је, где си је напустио –
у трептају,
у сенци што личи на тебе
кад си окренуо леђа.

Није била вечна.
Али је била једина
која је болела као да јесте.

А можда ипак –
тамо негде, иза тишине,
где поглед није стигао,
чека нас нека нова реч,
која не боли
него буди.

Док се свет мења, а године иду,
у мени гори тајна звезда што блиста,
без обзира на бол и све што стане –
љубав нема боље дане.

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ

Љубав нема боље дане,
кад у мени ватра гори,
док су стазе завејане,
пољем срце проговори,
љубав нема боље дане.

Бесане су сваке ноћи,
као пламен свеће пламтим,
кад помислим на те очи,
у сновима њен лик памтим,
бесане су сваке ноћи.

Уснама јој усне пратим,
са уздахом ширим крила,
мало летим па се вратим,
тамо где је моја вила,
уснама јој усне пратим.

Загрљена мека свила,
на рукама и на души,
судбина нас саставила,
као вино сад пенуши,
загрљена мека свила.

Веруј, нема бољих дана,
кад се лети док се снови,
љубав срећом изазвана,
весела и сасвим жива,
веруј, нема бољих дана.

Садржај

ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	5
Славица Ракчевић САМО ДАНАС ПОСТОЈИ.....	7
Љубиша Војиновић – Мајсторовски ЉУБАВНИ ЛОВ.....	8
Милорад Бибин ТРАЖИМ ПУТ ДО ТВОЈЕ ДУШЕ	9
Александар Ђурић КАБАСТИ(ЉИ).....	10
Александар Илић ТИ ВЕДРИШ, МРАЧИШ И СРЕЋУ СТВАРАШ.....	12
Александра Вујисић О ЉУБАВИ, ПОНОВО	13
Симо Васић НЕДЕЉА	14
Биљана Новаковић ТЕБИ	15
Златомир Алексић БЕЗ ДОБРОГ НАСЛОВА	16
Бојан Ђурђевић СТРАСТ.....	17
Бојан Станојевић ЉУБАВНА ПЕСМА	18
Петровић Братимир СТАРЕ ПЕСМЕ	19
Данијел Вујчин БЕСКРАЈ ЈЕ НАШ.....	23

Данило Стаменковић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	24
Дарко Обрадовић НА ШТРАНДУ, 2016.....	25
Дарко Стевић КРИВИЦА	26
Денис Гиљевић ЗАТО (НИЈЕ ОДГОВОР?).....	27
Дино Бурџовић О МРЖЊИ И КОЈЕЧЕМУ	28
Драгана Јованчевић ТАНГО ИГРАЧИЦА	29
Драгица Драга Грбић ОЗРАЧЈЕ.....	30
Драгутин А. Ђукић БОЖАНСТВЕНА ПРЕЉЕСТ	31
Дражен Јерговић О ТЕБИ.....	32
Елена Аничић ЉУБАВ И ЈА	33
Франческа Лиебманн ЉУБАВ САДА	34
Фрањо Франчич, Истра БЕОГРАД – ХАИКУ БЕОГРАД – НАИКУ.....	35
Ivan Lisac ISKAL SEM LJUBEZEN	36
Јасмина Стеванчевић ДАНИ.....	37
Симо Васић ЗАР ЈЕ МОГУЋЕ.....	38

Валентина Николова–Стојанова ЈЕДНОГ ДАНА	39
Јелена Меселцић Хаџи–Видановић БЕЗ СМРТИ	40
Јелица Илић * * *	41
Јоже Вренџић VOLJŠE JE IZGUBITI KOT NIKOLI LJUBITI	42
Јоже Бренчич БОЉЕ ЈЕ ВОЛЕТИ И ИЗГУБИТИ НЕГО НИКАД ВОЛЕТИ.....	43
Катарина Перовић ЧЕСТИТКА	44
Ајтена Качар НОЋНО СУНЦЕ	45
Тодоровић Христина ТУЂА СРЕЂА.....	46
Љубица Ракас ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	47
Маид Чорбић КОЛУТ ЉУБАВИ.....	48
Марија Ранђеловић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	50
Марија Богуновић У ЖЕЉИ.....	51
Марина Т. Стојанова ОСТАО СИ.....	52
Маша Бодрожич * * *	53
Милош Белић ЧОВЕК ЈЕ МАЛИ У ЉУБАВИ.....	54

Милош М. Симић	
ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	55
Мима Станулов	
ЕМИЛИЈА.....	56
Миодраг Крунић	
ДВА СРЦА	57
Моника Стојанова	
ДОК СЕ НЕ ВРАТИШ	58
Раде Јолић	
МОСТАР	59
Љиљана Фијат	
НА БРЕГУ	60
Нада Карацић	
ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	61
Наташа Обрадовић	
У ВЕЧЕРИ САМОТНЕ.....	62
Небојша Алексић	
БЕЗ ОКЛИЈЕВАЊА.....	63
Ана Ђуровић	
НЕКА СВИЈЕТ СТАНЕ.....	64
Никица Банић	
ПРИЗНАЊЕ.....	65
Верица Вера Милосављевић	
О ЉУБАВИ МИЛА	66
Наталиа Георгиева Иванова	
ОТКРОВЕЊЕ	67
Пеђа Марић	
МЕЊАЛА СИ.....	68
Милица Стоиљковић	
СЕЋАЊА НА НАС.....	69

Драган Митић	
КАД СЕ ЈЕДНОМ ВРАТИШ	70
Недељко Неђа Пауновић	
ИЗДАЈА.....	71
Ибрахим Хонђо	
ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	72
Петар Живојиновић	
ЦИРКУСКА БАЛАДА.....	73
Силвана Маријановић	
* * *	75
Бранко Ракијашић	
ПОГРЕШКА ГЛУПА.....	77
Сара Кузуновић	
СТАРОЈ ЉУБАВИ.....	78
Саветка Стојанова	
ТАМО ГДЕ ЉУБАВ ОСТАЈЕ	79
Славица Максић	
ЉУБАВ ЈЕ ЖИВОТ.....	80
Славко Мијаиловић	
САМО НАМ ЉУБАВ ТРЕБА.....	81
Снежана Петронијевић	
ЖЕЉА	82
Срећко Алексић	
ЉУБАВНА ПОРУКА	83
Весна Ђукановић	
ПУТЕВИ.....	84
Вук Лакићевић	
ПРЕПОРУКА	85
Стојановић Гордана	
ЗНАМ, ЉУБАВИ	86

Танара Драгић ДОДИРНИ ПРСТИМА.....	87
Тамара Веселиновић.....	88
ЛИМЕРЕНЦИЈА.....	88
Тања Милутиновић СТРАНАЦ.....	89
Вера Цветановић ЉУБАВ У РЕЧИ.....	90
Александра Љубисављевић ЉУБАВ НАША ВЕКОВИМА ТРАЈЕ.....	92
Ален Гагић ТРАГОВИ ОД СОЛИ.....	93
Владимир Томић АНАТОМИЈА ЈЕДНОГ НЕДОЛАСКА.....	94
Белинда Сипкоска Гаштарова ДЛАНОВИ.....	95
Биљана Јованов ПОСЛЕДЊА ПЕСМА У ТВОМ ЦЕПУ.....	96
Бранислав Свркота ДУХ.....	97
Бранка Војиновић Јегдић ОЧЕКИВАЊЕ.....	98
Драгица Дада Илић БРОДОВИ ЉУБАВИ.....	99
Весна Ристовић ЛЕТО КОЈЕ СЕ ПРЕЖИВИ.....	100
Наташа Милић ВРАЋАЊЕ.....	101
Разуменка Марковић ВРБЕ.....	102

Дејан Маринковић	
ВРЕМЕ ЗА ЉУБАВ ИСТИЧЕ	103
Вања Поповић	
ДЕМИЈУРГ	105
Дијана Милановић	
МИЛО МОЈЕ	106
Драган Гвозденовић	
ОСТАЈЕМ СВОЈ	107
Драгана Пантелић	
ТВОЈИ КОРАЦИ	109
Душан Стојковић	
ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	110
Ђорђе Марић	
ЉУБАВ ЈЕ САСТОЈАК КРВИ	111
др Жаклина Ј Манчић	
О ЉУБАВИ	112
Жељко Сулавер	
ПРЕ НЕГО...	114
Живко Ђуза	
АКО	115
Чедомир Б. Шопкић	
УКРАСТ' НАМ ЉУБАВ НЕЋЕ	116
Зоран Антонијевић	
ВОЛЕТИ	117
Зоран Гужвић	
ЗА ЉУБАВ НЕ ПОСТОЈИ ПРАВО ВРЕМЕ	118
Зоран Старчевић	
НАПИШИ ЈЕДНУ ЗА НАС ДВОЈЕ	120
Зорица Бабурски	
ТРАЖИО САМ ТЕ	121

Еремић Зорица СМАРАГД И КЕСТЕН	122
Јасмина Николић НЕЋЕ.....	123
Јасмина Тркља ТАМО ГДЕ ЈЕ ЉУБАВ.....	124
Јасна Јовановић КАДА СУНЦЕ ЗАЂЕ.....	125
Јелена Бабић Лазич КРАЈ.....	126
Јелена Крстић „ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ“	127
Вера Миливојевић ЈУТРА БЕЗ СУТРА.....	128
Ковиљка Прошић–Пилиповић ВОЛИ	130
Видовић Биљана ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	131
Весна Ђусић Ераковић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	132
Лазар Вучићевић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	133
Анђа Г. Шушић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	135
Љиљана Терентић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	136
Јелена Дардић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	138
Марија В. Илић НЕ (РАЗ)УМЕМ ЉУБАВ	139

Марија Жмукић ЉУБАВ НЕМАМ БОЉЕ ДАНЕ	140
Матија Илић СУЋУТ.....	141
Милан Мартинов ЈА САМ ЈОШ САМ АЛ' ТИ НИСИ САМА.....	142
Милена Миловановић ТАЈНА ЉУБАВИ	143
Милена Станојевић ОБОГАЉЕНИ	144
Миленко А. Поповић СТВАРНО НЕМА	145
Милош Марјановић ОБОСТРАНО	146
Мирјана Штефаницки Антонић ВЕКОВЕ НЕ БРОЈИМ	147
Јелена Недељковић МОЈИ СНОВИ ИМАЈУ ОЖИЉКЕ	149
Никола Момчиловић КИШНА НОЋ.....	150
Нина Ђорђевић САН НЕЗНАНЕ НОЋИ	151
Огњен Марић ПЕСМА О ЖЕНИ	152
Олгица Бабић Бјелић ТО СЕ ТЕБИ САМО ЧИНИ.....	154
Душан Мијајловић Адски ЉУБАВ РЕЧИ РАДО РОЈИ.....	155
Гордана Смуђа ИДЕАЛНА	156

Љубица Пејић– Кузмановић ПЕСНИКУ СЕЛА МОГ	157
Драгојла Дивјак Топаловић ПУТ	158
Радмила В. Стојановић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	159
Радмила Стојадиновић ЉУБАВ ДИШЕ.....	160
Мирослава Мира Цветковић „РИМОВАНЕ ИСТИНЕ“ О ЉУБАВИ.....	161
Лаловић Драган СВЕ ЈЕ ЉУБАВ	163
Светлана Тесла ЉУБАВНА.....	164
Славица Ускоковић ДАНИ ЉУБАВИ	165
Снежана Гагулић Обрадовић..... НИСУ ТЕ ТВОЈИ ЗА МЕНЕ ДАЛИ.....	166
Стефан Јовић * * *	168
Страхиња Јеж ХЛАДНОЋА.....	169
Татјана Биорац ПОГЛЕД У БОЈИ	170
Ирена Јовановић У ДНУ ПОЉУПЦА	171
Александра Мишић У ПЛУЋИМА	172
Славица Д. Дамњановић Саша ЗАГРЉАЈИ И ПОЉУПЦИ ПРВИ	173

Миша Станковић	
БЕЗИМЕНА	176
Бојан Радовановић	
ОЧИ ЈАСИКЕ.....	178
Данијела Лазендић	
СТВАР САДАШЊЕГ ТРЕНУТКА	180
Драган Недимовић	
А ПАКАО ЈЕ СВЕ БЛИЖИ.....	181
Јања Милић	
ЉУБАВ НЕМАМ БОЉЕ ДАНЕ	182
Никола Надлачки	
КАПРИСОН.....	183
Мирјана Ранковић Матовић	
ЛАТИЦЕ ЗА ЉУБАВНУ ПЕСМУ	184
Александар Савић	
ЉУБАВ.....	185
Милован Кљајевић	
НЕОПХОДНОСТ	186
Кармен Антић	
НЕМА ЉУБАВ БОЉЕ ДАНЕ	187
Николина Грковић	
ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ.....	188
Секула Новаковић	
СЕЋАЊИМА СВОЈУ ТУГУ БЛАЖИМ.....	191
Синиша Рудан	
ПОЉУБАЦ.....	193
Снежана Марко–Мусинов	
ЉУБАВНЕ БРИГЕ СТИГНУ ПРИДЕ	195
Наташа Васић	
ТИ.....	197

Весна Лукић Паунковић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	198
Вукашин Симоновић ДАН КАДА СИ ОДНЕЛА ПЕСМУ	199
Александра Ђорђевић МОРФОЛОГИЈА ЉУБАВИ	200
Ана Зоговић САН	201
Анђела Јаначковић ЉУБАВ ЈЕ ВРЕДЕЛА.....	202
Анђела Костић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	203
Виолета Милићевић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	205
Горан Томић О ЉУБАВИ И СЛОБОДИ	207
Далибор Жалица НЕДЕЉА	208
Данијела Николић ПУТ СВИЛЕ	210
Зоран Старчевић ПЕРЛА У СТУДЕНОМ	212
Јелена Колунџић ГРОЖЂАНА	213
Јелена Шкрбић „ЉУБАВ“	214
Мирко Симов Бјелајац ЈЕСАМ ЛИ...	215
Константин Свилокос САД СЕ МРЗИМО	217

Марија Бузанчић ДА ТЕ ЧУВАМ	219
Марина Николић У ЉЕСКУ.....	220
Мирко Стикић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	222
Немања Радивојевић БЕСМРТНА.....	223
Љиљана Пантелић Новаковић ПОСЛЕ ТЕБЕ	224
Ненад Карић СВАКАКО НЕКАКО.....	225
Соња Попов ДОБРО ЈУТРО	226
Стефан ЂУРИЋ РЕЦИТЕ ЊОЈ	227
Смиљана Божић ТО ЉУБАВ ТИШИНОМ НЕСТАЈЕ	228
Стеван Милошевић У СЕНИ РАСПЕЋА.....	229
Цвијетин Баја Лобожински УГАШЕНА ЉУБАВ.....	230
Весна Фекете КАД ЉУБАВ ЋУТИ.....	231
Стеван Лаловић ЉУБАВ НЕМА БОЉЕ ДАНЕ	233

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1(082.2)

ФЕСТИВАЛ поезије Сремскокарловачки
песнички бродови. 11 / [главни и
одговорни уредник Бранислав Санчанин]. -
Београд : 3Д+ ; Сремски Карловци :
СК-арт, 2023 (Београд : 3Д+). - 247 стр. ; 21 cm

Тираж 200.

ISBN 978-86-6367-118-8 (3Д+)

COBISS.SR-ID 171797257
